

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΑΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑΜΕ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΦΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7

Ίδρυσιμὰ κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσωτερικὸν δι' ἐν ἔτος... Δρχ. 130

Εξωτερικὸν > > > Φρ. 130

Ἀγγλίας-Αἰγύπτου > > Δίρα 1

Ἀμερικῆς > > > Δολλ. 5

Αἱ ἐξάμηναι καὶ τριμηνιαὶ κατ' ἀναλογίαν.

Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνονται ὡς ἑξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Τὸ τεύχος τιμᾶται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5

Δι' Ἀγγλίας διατίθεται συμφωνίαν

Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 8

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», πλὴν τῶν συνδρομητῶν

καὶ τῶν διὰ τὸ Γραφεῖον τοῦ πα-

λαιωμένων φύλλον, διατίθεται διὰ τοῦ Κεν-

τρικοῦ Πρακτορίου ἀπὸ τῶν 25.000 φύλ-

λων, ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις τούτου :

«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτοριεὺν ἔφημε-

ριδον βεβαίως δει, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν

ἐπισήμων βιβλίων τοῦ τοῦ περιουτικῶν

«Μπουκέτο» πωλεῖ ἐβδομαδιαίως ἀπὸ

τῶν εἰκοσι πέντε χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορίου

Προσφέρωμεν 50.000 Δρχ. εἰς κεῖνον

ὅστις ἤθελε διαψεύσει τ' ἀνωτέρω.

CRÈME SIMON

Ὅπως τὸ ἐλαφρὸν ὕψωμα τῆς ἐ-

σθῆτος ἀρκεῖ ἵνα προσφυλατῇ τοῖς

βραχίονας σὰς ἀπὸ τὰς προσβολὰς

τοῦ ἥλιου, τοῦ ἁέρος, τῆς θερ-

μότητος ἢ τοῦ ψύχους καὶ διαφυ-

λάττει εἰς τὸ δερμα σὰς λευκότη-

τα, ἀπαλότητα καὶ λεπτότητα, οὐ-

τω καὶ μὴ ἐλαφρὰ ἐπάλειψις μὲ

ΜΟΥΔΑΡΑΝ ΣΙΜΟΝ

καθιστᾷ τὸ πρό-

σωπὸν σὰς ἀ-

προβλητὸν εἰς

τὰς καιρικὰς με-

ταβολὰς καὶ δια-

φυλάττει εἰς αὐτὸ

νύστιν καὶ δρο-

σερότητα. Λευκὴ

κολλώδης καὶ ἀ-

ρωματισμένη ἑ-

λαφρὸς ἢ Πού-

δρα Ὁρυζίου Σιμόν εἶναι διὰ μόνον

ἀρταρὸς ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος καὶ κατα-

πραυτικὴ, δὲν ἐπιφέρει δὲ οὐδεμίαν

σκληρυνσιν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα.

Πωλεῖται πανταχοῦ

ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΟΝ SIMON

PARFUMERIE SIMON

59, Faub. St. — Martin, PARIS

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ

ΕΠΑΡΓΥΡΑΕΙΔΗ

Κατάστημα ἱδρυ-

θέν τὸ 1899 εἰδικῶς

διὰ ἐπαργυρὰ εἶδη

ἀνεγνώρισμα ἐν

διὰ τὴν καλὴν

ποιότητα καὶ εἰλι-

κρίνειαν τῶν τιμῶν

ΣΤΑΔΙΟΥ 17

Α. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἁ-

γορᾶς συναλλάγματος μετὰ τηλεφώ-

νου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιό-
σκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφη-
μερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως
ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνων καὶ ἐμ-
φανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας
σελίδας τοῦ συνεργάζονται οἱ κορυ-
φαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστής Παλα-
μᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος
Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχά-
ρης, Δ. Βουτυράς, Τίμος Μωραϊτί-
νης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός,
Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ.
Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρ-
τιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» δὲ εὑρετε τέσσαρα
ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀρι-
στουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ
τοῦ ξένου Θεάτρου.

Θὰ εὑρετε ἐπίσης ὑπέροχα διηγήμα-
τα εἰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῶν
Ὁσκάρ Οὐάϊλντ, Ἐντγκαρ Πόε, Φραν-
σουᾶ Κοπέ, Μωπασσάν, Πρεβό, Ρι-
σπέν, Ντέ Χόγιος Υ Βίνεντ, Πρόνς,
κλπ. κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς κειμένων
πέντε μουσικαὶ συνθέσεις τῶν ἐπιφα-
νεστέρων Ἑλλήνων μουσουργῶν κ.κ.
Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Βάρβογλη,
Σκλάβου.

Πλήθος ἀνεκδότων, ἀστειῶν, περιέρ-
γων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὁποῖον
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20)
ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ
ἀπὸ κανένα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι,
ἀπὸ κανένα ἑλληνικὸ σπῆτι εἴτε
πλούσιο εἴτε φτωχικὸ διότι θὰ εἶνε
ἓνα στόλισμα, μία ἀπόλαυσις, μία
ἀληθινὴ ψυχαγωγία.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΑΝΣ

Χειρουργὸς ΟΔΟΝΤΟΓ'ΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρίσιον σπουδάζας. Θεραπεύει με ἐγγύη-
σιν δι' ὀλιγομέρων ἀνωδύνον θεραπείας τὰς κατ' ἄρτι στόματος καὶ
ὁδόντων. Οὐλίτιδας, δυσσομίαν, Ργογρήε καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπι-
στημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51-53 δὲ Γ' Σεπτε-
μβρίου 51 πάτωμα 2ον.

ΤΟ «ΣΚΕΡΤΙ

96-Ἀχαρνών-

Ἐκδέχεται τὴν μεγάλαν

συλλογὴν πλιν

Ἐπίσης ἀναλαμβάνει

ἐκτέλεσιν καὶ ἀπο-

παραγγελιῶν δι' ὅλα

Ἑπαρχίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικὸν δραχμὰς 1.000.000

Ἀποθεματικὸν > > > 1.000.000

Ἀγοραπωλησία Συντάξεως

Ἐξωτερικὸν > > > Πιστώσεις ἑτα-

κῶν.—Προεξόφλησις καὶ ἑτα-

ματικῶν.—Πιστωτικὴ Ἐπιστολὴ

καὶ πληρωσὶς.—Χρηματισμὸς

Χρεώγραφα πρὸς φύλλον καὶ

τοκομερίδιον.—Ἐνοικίσις

τίμων.—Καταθέσεις Ὁμολογίας καὶ

σμλγ.—Ταμιευτήριον μετὰ ἑτα-

καὶ τῶν 4 οἱ ἐταίροι

ΚΟΝΤΑΡΙΑ-ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ-ΝΗ-

ΔΙΑ ΚΟΥΡΙΝΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.—Ὅλα τὰ

σχέδια Μοναρχομεταξὺ

βελοντῆ, μάλλινά βαφωμένα

ἀλλὰ καὶ double face λιν.

μάδες ἐπιστροφῆς, μολύβ-

καουτσουτὲ αυτοκινήτων, καὶ

ΥΛΙΚΑ.—Ἀπαντᾷ τὰ ὅλα

ταῖρια, ἐπίπλυν καὶ αὐτὰ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΕ

Δι' ἐπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

παρακαταθήκη.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΤΑ

Αθῆναι, Κολοκοτρώνη 18

«ΒΟΥΤΡΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΕΤ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον

Ἀποθεματικὸν Δρ. 500.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΕ

Ἐναντι Χρηματιστη

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑ

κάνειν ὁρατὸν δέμα

δείγματα δωρεάν. Χρ. Τρ.

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ

βιβλία μεταχειρισμένα καὶ

κας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο»

28 Φεβρουαρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

133

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΝ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Α'.

Ὁ Ἰουλιανὸς

στὴν Λυδία

Ἀνὼν... 18...

Πολυαναπημένη μου,

γλυκεῖά μου ἀγάπη,

Ἡ ἀρὰ εἶνε ὅτι... Ἐξὼ βορραυάζει... Δὲν ἔχω παρὰ λίγες ὥρες
πούψου στὴν Λυδία. Ἡ καρδιά μου εἶνε πολὺ βαρεῖα. Πλάι στὸ
ἐπιστάριο τοῦ ξενοδοχείου οἱ πελάται ῥῶνεν καὶ ἐγὼ κλεισμένοι
στὸ δωμάτιο μου σοὺ γράφω.

Τελεῖται γὰρ νὰ ῥθῶν ἔδω καὶ ἀφῆσα πίσω τὴν καρδιά μου.

Πῶς νὰ ζῶσιν ἑσένα; Τί θὰ γίνω;

Ἀγαπημένη μου, ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν,

πῶς ἐχώρασε, ἐμεῖς πούχαμε ὀρκισθεὶ νὰ μὴ χωριστοῦμε ποτέ;

Ἐχώρασε, ἐμεῖς πούχαμε ὀρκισθεὶ ἀκόμα τόσο πολὺ;

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

Μοὶ φαίνεται σὺν ὄνειρο.

Ἐνὰ καλὸ ὄνειρο, ἓνας ἐφιάλτης τοῦ ἐρωτὸς μας.

Κι' ὅμως νὰ ποὺ τὰ σκέπτομαι αὐτὰ. Ἐχώρασε! Ἐχώρασε

καὶ σὺ καὶ ἐγὼ τὸ ζήτησες ὁλόκληρο. Σὺ θέλησες νὰ θυσιάσῃς

τὴν αἰδέαν.

Λύσασε τὸ γράμμα τοῦ πατέρα μου ποὺ μοῦγραψε νὰ πάω

στὴν Μασσαλία νὰ ἀρραβωνισθῶ με μιὰν ἄλλην καὶ δὲν ἐδίστασε.

Ἐπῆρε τὴν καρδιά σου, τὴν μεγάλη σου καρδιά καὶ μοῦπες :

— Πήγαμε, Ἰουλιανέ!...

Ἄλλο ὅχι ὅχι!... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Προτιμῶ νὰ πεθάνω

καίτοι.

Τώρα ποὺ βρίσκομαι μακριὰ σου, τώρα ἐννοῶ τί ἔκαμα. Τώρα

ποῦ πᾶς μου εἶνε ἀδύνατον νὰ σ' ἀφήσω, νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα.

Θυμῶμαι τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας καὶ μοῦ ραγίζε-

ται ἡ καρδιά.

Ἐνὸς ἔργου πρὸς τὴν πόρτα, ἐπεσε με λυγμούς στὴν ἀγκάλῃ

τοῦ πατέρα σου.

Τὴν κατέβηκε γι' αὐτὸ;

Ἐπῆρε τὸ μουσικὸν μας;

Δὲν ἔχω τὴν συνέτη, ὅπωςδήποτε ἀκουσέ με, ἀκουσέ με με προ-

συχὴ καὶ λυγρὸν με. Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Σὺ λατρεῖς. Μοὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζῶσιν μακριὰ σου. Σφίγγω τίς

ἐπιστολὰς σου στὸ στήθος μου καὶ κλαίω. Ναί, κλαίω...

Ναὶ νὰ φύγω;

Ναὶ νὰ σ' ἀφήσω;

Πῶς ἐπὶ τὴν τὸ λογικὸν στὴν καρδιά μου;

Πρὸς Θεὸν! ἀγάπη μου, Λυδία, γράψε μου, γράψε μου ἀμέσως

πῶς ἔχεις, πῶς εἶναι ὁ νύμφος, πῶς θὰ ξαναῖδομαι, πῶς δὲν θὰ χω-

ριστοῦμε ποτέ...

Ναὶ ν' ἀνακαλύψῃς τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ πατέρα μου; Γιατί

καὶ τὸ γράφη;

Ποὺ ῥήκες τὴν δύναμι νὰ με συμβουλέψῃς νὰ φύγω; Μ' ἀπέ-

λυσες πῶς ἂν δὲν τὸ κάμω, θὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα καὶ ἐγὼ τὸ πί-

στευα καὶ ἐμνη.

Ἦταν μιὰ τρέλλα!

Μοὶ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ μείνῃς καλὴ μου φίλῃ ἂν σ' ἀκούγα-

καὶ σ' ἄκουσα καὶ ἐμνη. Αὐτὸ ἦταν μεγάλη θυσία ἐκ μέρους μου.

Δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε παραπάνω. Ἐλέησέ με. Γράψε μου νὰ

ποιόν αφήνουμε.

Δεν θα εγκατέλειπα, λοιπόν, κατ' ούδέν λόγον τον σύζυγό μου, αν και σ' αγαπώ τρελλά. Θα ήταν μαυρή αχαριστία εκ μέρους μου, να διασώσω την υπόληψή του. Τι θα έλεγε η κοινωνία αν εγκατέλειπα εξαφάν τον πατέρα του παιδιού μου;

Σφίγγω λοιπόν την καρδιά μου κι' ακούω τι μου λέει η λογική. Πονά, μα υποτάσσομαι στη μοίρα. Σπαράσσομαι, μα σιωπώ και υπομένω...

Ξέρω καλά πως ο σύζυγός μου δεν μ' αγαπάει όσο μ' αγαπάς σύ. Ξέρω όμως επίσης ότι αν τον εγκατέλειπα θα επέβαινε από την λύπη του και τον εξευτελισμόν!

Αυτές είναι οι υποχρεώσεις μιας συζύγου κι' όταν ακόμη αγαπάει ένα τρίτον.

Αν μου ζητούσε ο σύζυγός μου να θυσιάσω γι' αυτόν την ζωή μου, θα το έκανα πρόθυμα, θα το έκανα όμως με τη σκέψη μου σε σένα. Θα είμαι σ' αυτόν αφοσιωμένη ως την τελευταία μου πνοή.

Θα θυμωθώ όμως εσένα μέχρι του τελευταίου παλμού της καρδιάς μου.

Νοιώθω τύψεις γιατί έδωσα σ' άλλον την καρδιά μου που άξιζε σ' αυτόν. Έλπίζω όμως να γιαιτρευτώ μια ημέρα, όταν δεν θα μισήστε πια παρά δυο φίλοι.

Εξ' άλλου εγώ είμαι πλούσια και σύ φτωχός. Και ούτε εγώ είμαι από τις γυναίκες που τολμούν να ενισχύσουν χρηματικώς εκείνους που αγαπούν, ούτε και σύ από κείνους που μπορούν να δεχθούν από μια γυναίκα τίποτε πλέον του ερωτός της.

Σύ έχεις ανάγκη να δημιουργήσεις μια θέσι στην κοινωνία.

Να γίνης οικιακός ανεξάρτητος...

Γιατί να σ' εμποδίσω, με μια καταστροφική αγάπη;

Έχεις ακόμη, φίλε μου, υποχρεώσεις στην οικογένειά σου. Αν γυρίσεις σπίτι, αν δεν πιάς στην Μασσαλία, αν δεν ακούσης τον πατέρα σου τι θα συμβή; Πόσα δυστυχήματα;

Και σύ, σύ που τόσο σ' αγαπώ θα καταστραφής.

Όχι, δεν το θέλω αυτό.

Μια γυναίκα που αγαπά πρέπει να ξέρει και να θυσιάζεται.

Σου έκανα έντυπωση η απόφασίς μου αυτή; Νόμισες πως δεν σ' αγαπώ;

Αν ήξερες, φτωχέ μου φίλε, πόσο υπέφερα για να κάμω θάρρος να σου το πω, πόσο έλλαγα, πόσες νύκτες άγρυπνησα!

Θυμάσαι; Είπατε σπίτι σου, όταν σου το έδωλας ρητός φεύγοντας: —

«Θέλω να υποφέρω για την ευτυχία σου!»

Τώρα το πάλιν έγινε.

Αγαπημένο μου Ίουλιανέ, θάρρος! Μην ζητάς τ' αδύνατα.

Δεν πρέπει να γυρίσης πίσω. ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ!

Για το καλό σου.

Για την ευτυχία σου.

Υγίαινε, φίλε μου. Γράφε μου συχνά. Γράφε μου τους πόνους σου και τις χαρές σου. Και γνώριζε πως κι αν σου συμβή θα βοηθώ πάντα σε μένα μια καρδιά που σε λατρεύει...

Χαίρε Α υ δ ι α

Ο Ίουλιανός στην Λυδία

Λυδία,
Δεν μ' αγαπάς!
Ποτέ δεν μ' αγαπήσες.
Αν μ' αγαπούσες δεν θα μου γράφαες ποτέ μια τέτοια επιστολή. Θεέ μου! πως μπορείς και μου λέγεις να τρέξω κοντά σε μιαν άλλη; Δεν σπαράζεται η καρδιά σου; Δεν φεύγει ο νους σου;
Μου γράφεις ότι θυσιάζεσαι για να μου προσφέρεις μια εκδούλευσι. Πως σφίγγεις την καρδιά σου χάριν της ευτυχίας μου; Έστω λοιπόν. Αφού το θέλεις, άς γίνει το θέλημά σου. Φεύγω!
Φεύγω συντηρημένος. Φεύγω με σπαραγμένη την καρδιά. Πηγαίνω να πιάω ολόκληρο το ποτήρι των πικριών. Πηγαίνω εκεί που με σπρώχνεις σύ ή ίδια... Υγίαινε...
Ίουλιανός

Ο Ίουλιανός στη Λυδία

Πολυαγαπημένη μου,
Συγχωρήσε με για την επιστολή που σου γράφα. Σ' αγαπώ τόσο που μερικές στιγμές δεν ξέρω τι να κάνω. Έπρεπε να έχω νοιώσει τι υποφέρεις, γράφοντάς μου όσα μου έγραψες. Έπρεπε να έχω καταλάβει όλη την οδύνη που σε σπάραινε την ώρα εκείνη. Μά πές μου, για το Θεό, ότι υποβάλες τον εαυτό σου σε μια σκληρή θυσία, πές μου ότι μ' αγαπάς πάντα, πές μου ότι η καρδιά σου δεν έχει καμμία σχέση με όσα σου υπαγορεύει η λογική, ή καρδιά σου που

... Σε μια νύχτα που ποτέ μου δεν την είδα...

κάθε στιγμή σου λέει να με φωνάξεις κοντά σου.

Αλλοίμονο, είμαι πολύ δυστυχισμένος.

Δε θα σε δώ πιά. Θα φτάσω στην Μασσαλία, θα με παρανοήσουν σε μια οικογένεια που δεν την ξέρω, σε μια νέα που ποτέ μου δεν την είδα, σε μια νέα που εινε αδύνατο να μ' αγαπά και να μπορεί ν' αγαπά κάποιον άλλο! Και όμως αυτή τη νέα θέλω να την κάνω γυναίκα μου! Με ποιά δικαίωμα μέλλω να κάνω διπλή αυτή άτιμία, να χωριστώ από σένα, την πολυαγαπημένη μου και να ενωθώ μ' αυτή, την άγνωστη. Έτσι τουλάχιστον άσπασαν γι' αυτήν οι συγγενείς της, αλλά ή καρδιά της θα παραμείνει στην αλλόκοτη αυτή απόφαση; Αν γίνει αυτό, δε θα μείνουν πια γι' αυτήν, ότι εινε σήμερα για σένα ο σύζυγός σου; Δεν είναι αυτή την νέα κι' ούτε ποτέ θα την αγαπήσω. Αυτό μου λέει η καρδιά μου από τώρα.

Τη λυπάμαι μάλιστα. Τη λυπάμαι και θα τη συμπαινώ. Έρχόταν και μου έλεγε: «Σε παρακαλώ, μη με πάρεις! Ό, τι είνι χής που θα ήμουνα τότε! Τότε το σφάλμα δε θα ήταν δικό μου, τότε θα με άφηνες να ξαναγυρίσω κοντά σου. Δεν είν' έτσι; Αλλά εινε ή τελευταία μου έλπίδα.

Αν όμως αυτή, υποκύπτοντας στην οικογένειά της, όπως η υποκύπτω στην ανάγκη, γίνει γυναίκα μου και με απαρτίζει με το γάμο, τότε ή Κοινωνία θα μου δώσει πρόθυμη το δικαίωμα την τιμωρήσει.

Τι άδικα που εινε αυτή!

Πόσο στ' αλήθεια οι κοινωνικοί νόμοι εινε παράδοξοι!

Τι μου έκανε το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα για να το πα-

στρώσω όλα τα όνειρα της ζωής του.

Κι' όμως ποιος ξέρει αν αυτή η στιγμή δε μιλάει με περιέργεια με ποια φίλη της για το μυστήριο της που έρχεται από το Παρίσι! Πως ξέρει σε τι όνειροπολήσεις να παρθεί και μη ξεροντας τη δυστυχία που την περιμένει!

Βλέπεις λοιπόν, Λυδία, ότι μόνο για μένα, αλλά και για την τύχη του φτωχού αυτού κοριτσιού πρέπει να με φωνάξεις πάλι κοντά σου.

Ενν' γράφο αυτά, άκούω γρήγορα από το βατόν, τους βράτες που κουβεντιάζουν για δαιμονικά πράγματα, ενώ άλλοι κοιμούνται ή παίζουν χαρτιά. Πόσο εύκολο σμένει πρέπει να είναι αν ή ευτυχία σου σκεταί στην αναστασία.

Λυδία, περιμένο να με φωνάξεις πάλι κοντά σου! Λυδία, δεν μπορείς να υποφέρω μια τέτοια άγνοια!

Θα περιμένο με την απάντησή σου την πρόσκλησή μου στην αγαπιά σου αγαλιά.

Σε φίλω
Ίουλιανός

Ε.

Η Λυδία στον Ίουλιανό

Παρίσι, 27...

— Φίλε μου, σε συγχωρώ για το γράμμα σου πριν ακόμα μου ήρθαν οι απαντήσεις. Νομίζεις, πως δεν είμουν έτοιμος ν' ακούσω όλα τα παράπονα μιας αγάπης πληγωμένης.

Τι θα ειναν ή αγαπήσου αν δεν εθύμωνες, τι θα ειναν ή δού μου αν δεν εσυγχωρούσα;

Όσοσο το δεύτερο γράμμα σου μου έκανε καλό. Ύψωσα φίλε μου, υπομονή για λίγον καιρό ακόμα και θα δεις ότι ή δική μου σία αυτή εινε ευκολώτερη από όσο νομίζεις.

Η καρδιά μας έχει τις μεταμορφώσεις της, μεταμορφώσεις ναγκαίες, αναπόφευκτες. Ο κόσμος γύρω μας εινε γεμάτος αλλαγές, σαν τη δική μας, κι' ακόμη μεγαλειότερες. Υπάρχουν, δυστυχώς, και σ' αυτό το χωρισμό μας που μπορούν να προκαλέσουν την αταξία. Η ζωή όμως εινε συντομώτερη από όσον φαίνεται και καμιά οί άνθρωποι να εινε κάπως θετικοί για να ζούν οποιοδήποτε σενάριο χιμένο. Δες γύρω σου τους γονείς σου, δηλαδή το παρελθόν σου, τη γυναίκα σου, δηλαδή το παρόν και τα παιδιά σου, δηλαδή το μέλλον. Πιστεύω με ότι μια μονάχα ιδέα πρέπει να σε κατέχει. Πες να τους κάνεις όλους αυτούς ευτυχείς. Και άμα το κατορθώσεις, τότε ή ζωή θα εινε γλυκεία για σένα. Ούτε υποτιμώσαι αν τους τη χαρά και την ανακούφιση που βρίσκεις κανείς μ' αυτή την αγάπη.

Ναι, σ' αγαπούσα κι' έπρεπε να σ' αγαπώ πολύ, για να σου πω, ότι έκμα.

Σκέψου, λοιπόν, πιά ψύχραιμα, φίλε μου.

Όλες ή πληγές της καρδιάς και ή πειρά βαθείες ματωμένες από τον χρόνο.

Θα λησμονήσης.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Κ. Κ. ΓΕΩΡΓ. Δ. ΡΑΛΛΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΚΑΙ Η Κ. ΑΝΝΑ ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ (ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ)

Ο Κ. Γ. Ράλλης υπερασπιστής της βρισιθείσης Ελλάδας. Μία μονομαχία που δεν έγινε. Μία δορυβώδης διαδήλωση στας Αθήνας. Το βαρελότο που τρομοκρατεί τους βουλευτές. Ο Θεοτόκης κρίνεται! Το πρώτον πείγμα του Κ. Γρυπάρη. Η 'Αρχοντοβρομαχία. Αι σφαγαι των Αρμενίων στην Πέλη. Ο Κ. Γρυπάρης είν κινδυνών. Πως τον έσυραν στους δρόμους Τούρκοι ροπαλοφόροι. Και πως εσώθη. Μία συγκέντρωση στας διδως Άννας Γαβριηλίδου. Όπου ο άειμνηστος Γαβριηλίδης... δαν γνωρίζει το σπίτι του!... κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ

Ο πολιτευτής Κ. Γ. Δ. Ράλλης νύς του αλκομηνήτου Δημ. Ράλλη, τον ένοδο παρόντος πολιτικού είνε την καλοσύνην να μεις διηγήθη δύο χαρακτηριστικώτατα ανέκδοτα της ζωής του.

Το πρώτον του συνέβη στην Λειψία όπου έζητησε να μονομαχή με τον Γερμανόν δημοσιογράφον Γκράουντσοφ, όστις είν είν άρθρον του έξέφρισε χυδαίως την Ελλάδα. Ο Γκράουντσοφ όμως ήρθη να μονομαχήση είνων στους μάρτυρας του Κ. Ράλλη, Κ. Κ. Πασιόλιαν γόν καθηγ. του Πανεπιστημίου και Πετρούκον πρῶτον βουλευτήν, ότι αν έμονομαχούσε με τους υπηκόους όλων των κρατών που είνε όστις είν δημοσιογράφοι, θα είνε φανερό ή μέχρι της στιγμής εκείνης... έκατοντάκις!... Ένομιναί όμως ότι και συγγνώμην έζητησε διά το άρθρον του ο Γερμανός ύβριστής...

Λίγους μήνας πρὸ της επαναστάσεως του Γουδιού, έπαι Κυβερνήσεως Θεοτόκη, συνεζήει ο Κ. Ράλλης, είνε επί κεφαλής μεγάλης διαδήλωσεως, ή όποια άρσοι παρήλασε διά των κεντρικών δρόμων εστάθησαν κάτω των γραφείων της 'Αστυνομίας' από του έξωστων της όποιας ομίλησα στους διαδηλωτάς έννυτον της τότε κυβερνήσεως. 'Επί κεφαλής της διαδήλωσεως είνεσκειτο και ο Σπληνωτόπουλος, γνωστός παλληκαράς της εποχής εκείνης, έπνονομαζόμενος 'Αττικάρχης'.

Όταν ή διαδήλωση περνοίσε μπρος στην Βουλή, είνε στον 'Αττικάρχη—ο όποιος σκότωθηκε στα νοεμβριανά σε μια συμπλοκή με τους Γάλλους— να είνε είν βαρελότο στα παρὰ του κοινοβουλίου. Ο 'Αττικάρχης υπάκουσε και το βαρελότο έσπασε είνε ετάμνις Βουλής κι' έπεσε μέσα στην αίθουσα! Οί πατέρες αναστατάθσαν τότε και το έβαλαν στα πόδια! 'Ενομιζον πως έπρόκειτο νατταγχή ή Βουλή στον άέρα και έτρομοκρατήσαν. Ο Κ. Θεοτόκης διάταξε τότε να μεις διαλύσουν και μια ήλιπκοή έκανε έκείλαιν εναντίον μας. Επίσης συνελήφθησαν δώδεκα περίπου διαδηλωτάι, μεταξύ των όποιων ο Κ. Γιολλάσης, ο Σπληνωτόπουλος. Αι συλλήψεις όμως αινε δέν ικανοποιήσαν τον Κ. Θεοτόκη, ο όποιος διάταξε τον τότε Εισαγγελέα 'Εφεντών Κ. Τσέλον να συλλάβη και έμένα ως πρωταίτιον των σκηνών. Ο Κ. Τσέλος όμως δέν ένήγησε την συλλήψιν μου, καθ' ότι ήμην δικηγόρος; Αν και τον παρότρυνε προς τούτο ο πατήρ μου, ο όποιος είνε εκμανέ εναντίον μου και τον όποιον έκαμα άρκετές ήμέρες ν' αντίκρουσω...

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Ο ποιητής Κ. Γ. Γρυπάρης μεις άφηρήθη τά εξής περί το ποιητικό του νου...

Η 'Αρχοντοβρομαχία' είνε το πρώτο μου ποιητικό έργο! Το έγραφα, όταν είμουν ακόμη μαθητής στη Μεγάλη του Γένους Σχολή της Κωνσταντινέως. Ήταν καθόσον ένθυμομαι είνε έπικό ποίημα με μέλη σατυρικά και λυρικά, γραμμένο δε, πράγμα περίεργο, στην μεσημεριανή ώρα, ήτοι μεσημέρι, ήτοι μεσημέρι, ήτοι μεσημέρι...

Λέγο περίεργο διότι δέν είνε άκοιμή είδησι του γλωσσικού άγώνος και της καλλιτεχνικής αξίας της δημοτικής, το έγραφα δε μέσα είνε την φολιά του λογιστικού άγώνος, στην υπεραρτικίζουσαν Μεγάλην του Γένους Σχολήν. Φοιτητής της φιλολογίας άργότα εσταίε μια ποιητική συλλογή 'Τά Δελινά' στον Φιλαδέλφειο διαγωνισμό, με το ψευδώνυμο 'Αρτεμιόγαννης'.

Είς τους φιλολογικούς κύκλους έβγα γνωστός όταν έδημοσίευσεν ή 'Εστία' με σχετικόν άρθρον του Κ. Ζενοπόπουλου, μερικά από τά δεκαπεντασύλλαβα μου συνέντα τά όποια έσταλνα από την Πόλη.

Όταν ήλθα στας Αθήνας έξέφρισα την έπιθυμία να γνωρίσω μεταξύ των άλλων και τον Παλαμά. Ήταν ή εποχή που είνυντον στο σπίτι του συχνές φιλολογικές συγκεντρώσεις και ο Ζενοπόπουλος ανέλαβε να με εισαγάγῃ, αλλά υπό έναν όρον να με παρουσιάση ως 'Υπερίδην'. Ο 'Υπερίδης ήταν Σμυρναίος καθαρευουσιάνος ποιητής ο όποιος έγραφε μακροσκελή και άρκετα καμικά ποιήματα.

Σού έφερα να γνωρίσης, είνε ο Ζενοπόπουλος, μίλις έμπηχαμε στο σπίτι του Παλαμά τον Κ. 'Υπερίδην...

Έγινε συγγένος στην φάρσα έπήρα το κατάλληλο ύψος και άεπτη όρα υποκρίθηκα τον 'Υπερίδη. Έξαφνα όμως δέν εκρατηθή...

Ο Κ. Γεωργιος Δ. Ράλλης

Ο Κ. Γ. Δ. Ράλλης

καμε πιά και έσκάσαμε στα γέλια.

Δέν είνε ο 'Υπερίδης, είνε τότε ο Ζενοπόπουλος στον Παλαμά, άλλ' ο Κ. Γρυπάρης που ήρθε προχθές από την Πόλη.

Ο Παλαμάς ήτο θυμωμένος.

Μα βρε άδερφέ, έλεγε στον Ζενοπόπουλο, μου κατέστρεψες την χαρά της πρώτης έντευκάσεως...

Στάς Αθήνας, συνεζήει ο ποιητής ήρθε οικογενειακώς, το 1897, όλίγον μετά τάς σφαγάς των Αρμενίων. Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της. Τους Έλληνες δέν τους έπείραζαν καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της. Τους Έλληνες δέν τους έπείραζαν καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγές μου παγώνει το αίμα γιατί όλίγον έλειψε να χάσω την ζωή μου.

Το πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αυτές μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και το άλλο την επομένην.

Η λύσσα των Τούρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είναν άποκρίτως επανδρωμένοι καταπνιγίσαν κατά τον φριχτότερον τρόπον άμα τη εκρήξει της.

Η Κ. Άννα Συναδίνου (Γαβριηλίδου)

Φαληρέως, είδα ότι ο γέρος εκάθητο στο μπαλκόνι. 'Αμέσως άρχισα να φωνάζω και του έξηγησα τι είχε συμβεί. 'Ο γέρος - Φαληρέως έφρόσσε τότε την στρατιωτική του στολή, έβγήκε στο δρόμο και έβρισε με τās βαρυτέρας ύβρεις (ήτο διάσημος βοιμολόχος) τὸ θραυστέλιον και τρέμον απέναντι των ίσχυρων πλήθος, τὸ ὅποιον χωρίς νά εἶπῃ λέειν έσορπίσθη πάραυτα.

Στού Φαληρέως έμεινα δύο ήμέρες και μόνον άφοῦ ήσύχασαν έντελώς τὰ πράγματα έπέστρεψα στην Πόλι σώος και άβλαβής αὐτή την φορά.

Η κ. ANNA ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

"Η λογία συνεργάτις μας κ. "Αννα Συναδινού (Mortain) κόρη του άειμνήστου Βλάση Γαβριηλίδη, μās άπέστειλε τὰ κάτωθι ανέκδοτά της :

— "Όταν είμουν 15 χρονών, έφιλοδόγησα νά δώσω τὸ πρῶτο άπρεμντί στο σπίτι μας. Μά ὁ πατέρας μου ήταν ανέκδοτος :

— Τί άνοιξη εἶνε αὐτὲς και τί μαϊμουδιμοί ! μου εἶπε.

— Ένόσφ τόσα φίλικά στίγνια με καλοῦν στίς συγκεντρώσεις των, του είπα, πρέπει, τέλος πάντων, νά τους τὸ άνταποδώσω αὐτό.

— Μάζωψέ τους ὅλους μαζί σ' ένα ζαχαροπλαστείο και δόστους γλυκά ὡς πὺν νά σκάσουν ! μου απήντησε ὁ πατέρας μου. "Έτσι θά έχης ὀφελος τὸ θέαμα !

"Έμεινα ὅμως μου κόλλησε ἡ ἰδέα ὅτι πρέπει νά γίνῃ ἡ συγκέντρωσις στο σπίτι και μιά μέρα πὺν εἶταν ὁ πατέρας στὰ κέφια του, τὸν παρεκάλεσα νά μου στείλῃ λίγα γλυκά αὐτ' έξω.

"Έν τῷ μεταξύ είχα καταστρώσει τὸ σχέδιό μου. Είχα προσκαλέσει περὶ τίς εἰκοσι φίλες μου, μερικὲς μάλιστα τίς έπιφύρτισα νά φέρουν και τὸυς ἀδελφούς τους, γιὰ νά κανάμε και κανένα γυράκι. Σκέφθηκα ὅτι με τίς λίγες αὐτὲς θά ξεμπέρδωνα και με τίς πολλές, μιά και δὲν ὀψήσῃ έλπίς νά ένδῳση ποτὲ ὁ πατέρας νά έλθουν ὅλες.

Τὸυς είχα ὑποσχεθεῖ χορὸ, ἄν και πιάνο... δὲν είχαμε στο σπίτι. Μεταφέραμε ὅμως τὸ πιάνο μίᾶς γειτόνισσας μὸλις έφυγε ὁ πατέρας. Έτσι έγινε ἡ συγκέντρωσις... Τὸ άπρέμντι έπραγματοποιήθη. Κατὰ τὰς 8 ὅμως, ὅταν ἡ ζωγράφος είχε φθάσει στο ζενιθ, θυμήθηκα ὅτι πρόκειται νά γυρίσῃ σπίτι ὁ πατέρας. "Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπάῃ τότε.. ραταπλάιν. Πῶς θά ξεμπέρδωνα ;

"Αρχισα λοιπὸν νά τρέχω στην μιά και στην ἄλλην φίλενάδα μου νευρική. Έκείνη πὺν έπαίξε πιάνο, την ρωτίσῃ και την ξαναρωτίσῃ :

— Μήπως κουράστηκες ; Δὲν τὸ άφήνεις ;

"Έξαφνα καθώς βοισκοῦμουν στο παράθυρο, άκουσα τὸ βάδισμα του πατέρα και τὸ κεφάλτο του τραγοῦδι. "Ο πατέρας μου πλησίασε στην πόρτα, είχαμε ν' άνοιξη κι' έξαφνα στάθηκε έκπληκτικὸς άκούγοντας τὸυς ἤχους του πιάνου. Παιζόταν αὐτὴ τῇ στιγμῇ μιά θορυβώδεσάτη και ἡρωϊκή πόλκα ! "Ο πατέρας είδε την φωτοχυσία, άκουσε τὸ σύρσιμο τῶσαν ποδιῶν, τίς μελωδίες και μουρμούρισε :

— Τί διάβολο... Λάθος θά έκανα στο σπίτι !..

"Ελα ὅμως πάλιν πὺν δὲν ήταν δυνατόν αὐτό. Τὸ σπίτι ήταν τὸ ἴδιο, τὸ δικό του.

Δὲν άργησε λοιπὸν νά ξαναγυρίσῃ. Αὐτὴ τῇ φορά χωρίς κανένα δισταγμὸ ανέβηκε γρήγορα-γρήγορα την σκάλα. Έγὼ καρφώθηκα στην θέσι μου, γιατί είξευρα τι θά έπακολουθήσῃ... "Ο πατέρας μὸλις μπήκε στο άντρε και είδε τέτοιο κοριτσιμάζωμα, σουφρώσε τὰ φρύδια του και φώναξε με θυμὸ :

— Νά διαλυθῇτε σ' ένα λεπτό !..

"Επειτα χωρίς νά πῇ λέξι, άφίγοντας τίς φίλες μου τρομαγμένες, ανέβηκε πρὸς την κορβετακόμαρά του τραγοῦδώντας :

«Γκόου του δὲ νταῖν βίλ...».

Τὸ τί έπακολούθησε εἶνε άπερίγραπτο. "Η φίλες μου τῶβαλαν στὰ πόδια τρομοκρατημένες, ὡπὼς-ὡπὼς, σάν βοεγμένες γάτες !..

"Η κ. Συναδινού μās διηγείτῃ προσέτι, πὼς μ' ένα της χρονογραφηματάκι της κατῶρθωσε νά κάμῃ τὸν άειμνήστου πατέρα της νά έπιστρέψῃ σπίτι του, τὸ ὅποιον είχεν εγκαταλείψει μετὰ τὸν θάνατον τῇς μητέρας του, μὴ μπορώντας νά ζῇ μέσα στο περιβάλλον ποῦζῃσεν εκείνη πὺν υπερηγάπησε, πὺν έλάτρευε πραγματικῶς και πὺν τοῦ την ὑπενθόμιζε τὸ καθεστὶ εκεί μέσα ..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Ομιλοῦν οἱ κ. κ. Κ. Ἀγγελόπουλος, Δ. Καμπούρογλους και Δημ. Μητρεπούλης. Πῶς ὁ κ. 'Αγγελόπουλος είχε προβλέψει την καταστροφή του 97. "Ένα άρθρον κατὰ τοῦ Γεωργίου του Α'. Εἰς τὰς φυλακάς. «Νά καθῇς μωρή... Π ἄ λ ι γ γ ε ν ε σ ι α !...». "Ο κ. Καμπούρογλους και ἡ πόλεις. Πῶς έβραβεύθη... χωρίς νά τὸ περιμένῃ ! Δαφνοστεφανωμένος και... σηκωτὸς μεταφέρεται οἰκάδε ! "Ο κ. Μητρεπούλης στὰ καταγῶγια του Ἀμπεύργου. Πῶς τὸυς έλίσσευσαν στὰ κατὰ τοῦς επέταξαν !.. "Η νηριμμία του με την ἀδελφὴν του Νίτσε, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Του Sir Walter Scott

Εἶπεν ἡ Νόρα ἡ ὡμορφη, ἡ Νόρα ἡ Σκωτσέζα :

— "Ο γυιὸς του Κόντε άντρας μου ποτὲ δὲ θά νά γίνῃ. Ψυχὴ σὸν κόσμο ζωντανὴ καμιά κι' ἄν μὴ άποιεῖν, έγὼ κι' αὐτὸς ἄν μείνωμε μονάχοι μέσ' στην πλάσι, ὅλο τῇς γῆς τὸ μάλαμα, τὰ ρούχα, τὰ διαμάντια, ὅλες τίς χώρες, τὰ χωριά, τὰ δάση, τὰ τοιφλικά, ὅλα τοῦ κόσμου τ' άγαθὰ κι' ἄν ήθελε μου τάξει, τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε γι' άντρα μου ποτὲ δὲν θά τὸν πάω.

"Ο γέρω - Γάλλης γέλασε, ὁ γέρω - Γάλλης εἶπε :

— Εὔκολα κάνουν και πατοῦν ἡ φλογερὲς τὸυς ὄρκους. Βλέπεις ἐκεῖνες τίς κορφές ; Λογιῶν - Λογιῶν λουλούδια άρχίζοντε ν' άνθίζοντε και νά μουχοβολῶντε.

Μά δὲν θ' άγῶση ἡ παγωνιά νά νύχτα νά τὰ κόψῃ και θά χαθῶν ἡ ὡμορφης άπ' τὰ βαθεῖα λαγκάδια. Μά πρὶν χαθῶν τὰ λουλούδια, πρὶν πέσουν μαρμμένα, τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε ταίρι τῇς ὁ Νόρα θά νά κάμῃ.

— Μπορεῖ ὁ κόκκος τὰ νερά τῇς λίμνης του ν' άφήσῃ, και τὴν φωλιά του στὰ βουνά σάν τὸν άπὸ νά κάμῃ, οἱ ποταμοὶ στίς μάγκες τους μποροῦντε νά γυρίσουν, νά ξεκινήσουν τὰ βουνά νά πάνε τῶνα σί' ἄλλο, μποροῦντε κι' οἱ Σκωτσέζοι μας μέσ' στο βροσὸ τῇς μύτης νά φοβηθῶντε τὸν ἔχτρο και σάν δειλοὶ νά φῶν.

Μά, κι' ἄν γινόντανε ὅλα αὐτὰ τὰ ὅμματα μιά μέρα, τὸν γυιὸ τοῦ Κόντε άνδρα τῇς ἡ Νόρα δὲν θά κάμῃ !

Στὸν ἴσκιον τῶν νερόκρινων, στήν ἄκρη τῇς λίμνης ἄκόμα ὁ κόκκος άγαπᾷ νά κάμῃ τὴν φωλιά του στέκονταί ἄκόμα τὰ βουνά στήν ἴδια πάντα θέσι και πάντα σὸν κατήφορο οἱ ποταμοὶ κυλοῦντε.

Σκωτσέζος δὲν εὐρέθηκε σὸν πόλεμο κανέναν νά φοβηθῇ και σὸν ἔχτρο τὴν ὄχρῃ νά γυρίσῃ μὰ τὴν καρδιά τῇς έχασε, νικήθηκεν ἡ Νόρα :

Τότε ἀπὸ τὸ προπορευόμενο αὐτοκίνητο, τὸυς πέταξαν μιά λειτοργία.

— Πάρτε νά ψάτε σεις και ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς !

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Του B. Jones

Κυνήγησε τὸν ἴσκιον σου και τρέχα νά τὸν πιάσῃ ποτὲ δὲν θά τὸν φτάσῃ ποτὲ δὲν θά τὸν φτάσῃ.

γύρισε πίσω κι' ἄς τὸν πιάσῃ, θά νά σὲ κολληγᾷ, κι' ἄν τρέχῃς σάν τὴν άστραλή, κι' ἄν περπατᾷς σιγά-σιγά, Πῆς στήν γυναίκα πὼς γι' αὐτὴν μαραινέται ἡ καρδιά σου, νά φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σου.

Κάνε τὸν ἀδιάρκο και πῆς τῇς ἄλλου βρέχει ἔσπῳ σου νά τρέχῃ.

Πῆς μου λοιπὸν ἡ πονηρὲς, ἡ Έδς ἡ μοιρόλες σικίς μας δὲν εἶν' ὅλες ;

Μεταφράσεις Δημ. Στάμ

Η ΖΗΛΕΙΑ

Του Λαυρεντίου τῶν Μεδίων

Δὲν ζέθρω νάχῃ ἄλλα τῇς Έδς βασιλεία, παρὰ ἐκεῖ πὺν εἶν' ἡ ἀγάπη δίχως ζήλεια.

"Όταν ἡ ἀγάπη δίχως ὕποψία μείνῃ, θάνατὸ ἡ ζωὴ τῶν έραστῶν ὅλο εὐθυμία, γλῶσσα ἡ καρδιά γεμίζει κι' εὐφροσύνη.

Μά τόσαν παραπόνων σου, ἄχ ! αἰτία εἶνε αὐτὴ ἡ καταραμένη ζήλεια !

Θάταν πολὺ ἡ καρδιά φαιδρὴ, εὐχαριστημένη, ἄφοῦ ἡ ἀγάπη κάθε μου βουλή τελειώνει.

Μά πάντα με τηρεῖ θορόν ἡ ψυχὴ θλιμμένη, πὺν μὸς ραγίζει τὴν καρδιά, και πόσχι μόνν.

Αὐτὸ μ' άποκαρδιώνει, με γυνώνει ἀπὸ τὴν κάθε γλῶσσα, ὡ μαθὸν ζήλεια !

Μά ἐγὼ, καλὲ μου ἔχω τόση έμπιστοσύνη εἰς τὴν χαριωμένη τῇς καρδιάς σου ὁμόνοια, πὺν κάθε ἄρρεῖα ὕποψία άπομακρύνει.

Καλὲ μου, ἄς ζήσουμε χωρίς διχόνοια, κι' ἐγὼ δὲν ὑποπτεύομαι τὴ ζήλεια.

Δὲν μ' έρωτεύθηκε θάνατο γιὰ νά με δώσῃ. Έχεις καρδιά τόσο εὐγενή, γι' αὐτὸ δὲν μέλλεις ποτὲ τὴ σκλάβα τὴν πιστὴ σου νά προσδώσῃ, και νά τὴν ἀπελπίσῃς, ζέθρω, δὲν τὸ θέλεις.

Θαρρὼ με τὴ γλυκεῖα μορφή σου μ' άναγγέλλεις, πὼς εὐθύμῃ θά ζῶω δίχως ζήλεια - Δὲν ζέθρω ἄλλα τῇς Έδς βασιλεία.

Μετ. Γ. Βιζυηνού

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

...ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Νά την κι' ἡ κυρά δασκάλα

Κατὰ τὸ δειπνο και τὸ γλῆκι-σμά μας !

Καὶ ποῖος δὲν θυμάται τῇς έκστρατείας τὸ γλυκό, ποῦ... φτῆρῳνε μέσῃ σὸυς ξεχειλιμένους ἀπὸ τὴν βροχὴ άγρούς !

"Οσοί έφαγαν καλαμπόκια γιὰ νά χορτάσουνε, πιλίζαν εἵπειτα και τὸ κοτόφι, πὺν εἶχε μιά ὑπόγλυκη γεύσι, μέσα στήν ψύχα του.

Κατὰ τὴν μάχην μάλιστα τῶν Γιαννιτῶν, πὺν οἱ Τούρκοι νόμισαν, ὅτι οἱ "Έλληνες ἦσαν «μεθυσμένοι», οἱ "Έλληνες είχαν τρεῖς ήμέρες νά φάνε και τὴν τετάρτη, ὅταν έτελειώσαν ἡ μάχη πειὰ και έφτασαν τῇς εφροδιπομ-

πῇς τὰ πρῶτα ἄλογα, έπῃραν ἀπὸ... 15 ὄρμια κουραμάνας, ὁ καθένας !

Κ' ὅμως ὅλοι είχαν ὄρεξι και ὅλοι άστενεύοντοσαν με τὰ παθιμάτῃ τους τούτα !

"Όταν πέρασε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Διαδόχου και ρωτίσαν, ἀπὸ μέσῃ τῶν εὐζώνων :

— Πῶς εἶστε, βρε παιδιά ;

— Σάν τὸν πεινασμένου λύκου ! τοῦ απάντησαν.

Τότε ἀπὸ τὸ προπορευόμενο αὐτοκίνητο, τὸυς πέταξαν μιά λειτοργία.

— Πάρτε νά ψάτε σεις και ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς !

"Ο Θεὸς ὅμως εἶχε γιὰ ὅλους. "Όταν ὁ στρατὸς μπήκε στὰ εγκαταλειφθέντα Γιαννίτσα, πὺν έκαίοντο τὰ σπῖτια, οἱ άνδρες άφαιρῶντες και φλόγες, και κινδύνους, έρχίζηκαν ἄφροντες «τρὸν» και φαί ! Καὶ παρονοιάστικε ἡτε θέαμα κομικοτραγικό, χιλιάδων πεινασμένων, γιὰ τὸ ὅποιο ἄλλοτε θά γράψουμε. Κάθε ένας κατεβρόνθιζε δὲν εἴρισκε με βουλιμία. "Άλλοι έτραγαν κομμάτια λάχανι ἔδω, ἄλλοι εἰσφύωναν ἀλεύρι, ἄλλοι ἄλοιβόντοσαν με πετιμέζια, πὺν εὐρεθῖκαν μέσα σὲ λαϊνία άφθονα, ἄλλοι τυριά και κᾶποιοι "Επανήσιοι βρόικοντες σ' ένα οταῦλο σκοτεινῷ, ένα χαριτωμένο γαϊδουράκι, παρ' ὀλίγο νά τὸ φάζοντε, γιατί τὸ πῆραν γιὰ... μοσχάρι.

Τὸυς εἶχε στραβώσει ἡ πείνα γιὰ καλὰ !

Πολλοὶ, ἀντὶ νά φᾶν ψωμί, έτραγαν μὸ ἄναμμένη κερυμίδα σὸ κεφάλι και ἄλλοι εὐρόντες σὲ κᾶτι οταγνὰ μέσα, χρώματα ἀνελίνης πολλῶν εἰδῶν και νομίζοντες ὅτι αὐτὰ εἶνε «σερμπέτιο», καταχωμιτοῦθηκαν ἀπὸ αὐτὰ και παρδαλοὶ σάν Ἀρκέριοι, παρονοιάσθηκαν στὰ συνταγματὰ τους, καθώς βῆκαν ἔξω και ἀνέλυσαν ἡ μογιές άπ' τὴ βροχὴ !..

Κάποιον ἐκεῖ βρεθῖκαν και κᾶτι ὀμπρελλᾶδικο, και οἱ στρατιῶτες, πὺν μέρες ἡ βροχὴ τοῦς έδερε, άποχωροῦντες ἀπὸ τὴν πόλι πὺν έκαίετο, έπῃραν ἀπὸ μιά ὀμπρελλά παραμόδαλα.

Καὶ δὲν ὁ στρατὸς εἰνῆσε, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Θεοσαλονίκη, κάτω ἀπὸ μιά ἀτελείωτη και ζεθεωτικὴ βροχὴ, πὺν τὴν αἰσθάνονταν κανείς, νά τὸν μουσκεῖν ἀπὸ ἀπῖα και ένκεντρισμα, βαθεῖα ὡς τὸ κόκκαλο, παρουσιάσθηκε φαγνικά, ὠραίο, γραμικὸ και ὑπέροχο, ἔν τῇ σοβαρᾷ κομικότητι του, θέαμα : "Ομπρελλες διάφορες, ποικίλες, μικρές, μεγάλες, γεροντικές ὀμπρελλες, χρωματιστές και κεντημένες, ὀμπρελλες γυναικῶν, μῆρες ὀμπρελλες κομψῆς πὺν ἦσαν σάν άστε-ρῶνια και ὀμπρελλες με-γάλες σάν σκηνές, προ-σωνιστὲς ὀμπρελλες ια-τρῶν, και τεράστιες χορδὲς Ἱταλικῆς ὀμπρελλες, γαλάζιες, λινές ἡ ἀπὸ πρότυχο πανί, ὀμπρελλες, ἀλεξήλια κα-λοκαιριᾶ, άρχαγοῦφαν-τες και χορδῶπανα διὰ τῶς ὀμβροῦς τοῦ χειμῶ-νος, ὀμπρελλες δαντελέ-γιες και ὀμπρελλες με χορδὲς ὀμπρελλες σάν

μαστοῦνια, κόκκινες, γαλάζιες, πράσινες, κίτρινες, πολύχρωμες, χρυσοκέντητες, μενεξεδένιες, τριανταφυλλίες ὀμβρέλλες, ὀνοχῖθηκαν ἀπὸ έκασοντᾶδες στρατιωτῶν γενειοφορούντων, άπτελῆτων, άγρίων ἐκ τῇς μάχης, τσαλακωμένων, φορεσμένων τὸυς γυλιούς, λαοπορευτημένων ἀπὸ τὸ πολυήμερο τσαλαβούτημα μέσα στίς λά-σπες, ξεσχιωμένων, μουσκευμένων, χιλιο-σπαιδευμένων.

Καὶ έβαινε ἡ ὀμβρελλοφορία αὐτὴ με μιά κομικὴ σοβαρότητα, με μιά παρδαλὴ και παρᾶδοξο ἐπισημότητα, κάτω ἀπὸ ένα θολὸ και μαῦρον οὐρανὸ, ὁ ὅποιος είχεν ἀναλῶσει και κατέρρεε, θαρρεῖς, σὲ μουμ-πουντὰ και κρακαγμούς και μιά βροχὴ

— Νά την κι' ἡ κυρά μαμή.

Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν παρᾶδοξο αὐτὴ σκηνή, έβράδιζε γελῶν-τας, άστενεύμενος και παίζοντας με τὰ βῶσάντῃ του, ὁ στρατὸς :

— "Ε, Βασιλάκη ! Μὴν χαμαρῶνῃς τόσο, με τὴ μασητὴν ὀμπρεῖλλα σου. Σάν τὴν Παναγούλα, τοῦ χωριοῦ μου τὴν μαμ-μή, μὸς φαίνεται !..

— Μαρίκα ! Μαρίκα ! Σῆκωσε τὸ μισοφόρι σου, μὴ λασω-θῇ !..

Καὶ δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν κλαδωτὴν λευκὴν του ὀμπρεῖλλαν ὁ ἐπιλοχίας, σοβαρὸς και ψυλοῦντης, με σουφρωμένο χεῖλος ἀπὸ αὐτοσχεδῶν και αὐτοσεβασμόν, ὅλοι οἱ στρατιῶται, ἐφιθύρσαν :

— Σουσοῦς ! Σούτ ! Σιωπὴ ! Περνάει ἡ κυρά Δασκάλα !

"Ένα Ναζιῶτη κοντὸν και στερογγυλόν, πὺν ἔ-καγε πὼς θυμῶνε, τὸν έλεγαν ἄσοακείδδα, πὺν πῆρε «δέκα στὰ "Έλληνικά και πάει με τὴν ὀμβρελ-λίτσα τῇς, καμαρωμένη στὴ μαμμά τῇς».

— Ψε ! Δεσποινίς ! Ψε ! Ψε !..

Τὸ ὀμπρελλῖνι σου, και τὸ σκαρπῖνι σου, τὸ εἶδα κομικῶς, στο παραθύρι σου !..

— "Αρχισαν νά τραγοῦδῶντε τώρα οἱ στρατιῶτες, δὲν χονδρὲς φωνές άκοουθῖκαν ἀπὸ πίσω, τῶν ἀξιωματικῶν πὺν, προσπαθοῦσαν νά φανῶντε σοβαροὶ, ἐνὼ μὸλις κρα-τούσανε τὰ γέλια.

— Κλείστε και πετάτε τίς ὀμπρεῖλλες γρήγορα. Στρα-τὸς εἶσθε σεις ἡ Καραβάλλια !

Μερικοὶ, οἱ δεξιότεροι, τίς έκλεισαν, χωρίς ὅμως νά τίς πετάξουν, οἱ ἄλλοι ὅμως έκακοῦντοσαν νά στεγνᾶ-ζονται και νά βαδίζον χαμαρῶται, χαμαρῶται σάν χί-νες.

— Καλὲ, πᾶς θά τὴν πετάξω ! ἀπεκρίθη ένας Ζαχα-ροῦλης, τ' ὄνομα, πὺν κρατοῦσεν ένα ὀμπρελλῖνι, με γυναικεῖα φίλη, χαϊδευτικὴ φωνή, θά με μαλώσῃ ἡ μαμὰ μου... Καὶ εἵπειτα άποτεινόμενος σὲ έναν ἄλλον γενειοφόρο και ψηλὸ, ἐπὶ δὲν Λευκάδιο, πὺν κρατοῦσε μᾶθη μετᾶστῇ ὀμπρεῖλλᾳ :

— Θεσσα ! Θεσσα ! Νά τὴν πετάξω τὴν ὀμπρεῖλλα ; Καὶ άκούσθηκε ἄγρια τῇς θεΐσας ἡ φωνή :

— "Οχι, Ζαχαροῦλα μου, νά μὴ μὸς βραχῇς και... Λυώσης !

Οἱ ἀξιωματικοὶ έκκύλλισαν :

— Μωρὲ θά τίς πε-τάξετε ἡ ὄχι ; Στρατιῶ-τες ἡ παλιῖστοι εἶστε σεις ;

Δὲν τοῦς άπνέτε, κὴρ λογαγῇ ! "Έτσι θά γείνομε ἄρχαῖοι Σπαρ-τιάται ! άκούστικε μιά φωνή, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἄκρη τῇς γραμμῆς.

— Τί λές, βρε παλα-βέ, δὲν άκουσα ; Θά γί-νετε ἀρχαῖοι Σπαρτιάται ! Με τίς ὀμπρεῖλλες βρε θά πολεμήσετε ἡ με τὴν καρδιά σας ;

— Με τίς ὀμπρεῖλλες «θά μαχόμεθα... ὁ-πὸ σκίαν».

— Σκαῖσμός !

"Η ὀμπρελλοφορία δὲν μποροῦσε πλέον νά κρα-τήσῃ. Πρῶτος ένας Ἀ-γιομαρτίτης Σκιαδαρέ-

Καὶ προέβαινε ἡ ὀμπρελλοφορία κομικὴ μέσα στὴ σοβαρότητά τῇς !

Καὶ δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν κλαδωτὴν λευκὴν του ὀμπρεῖλλαν ὁ ἐπιλοχίας, σοβαρὸς και ψυλοῦντης, με σουφρωμένο χεῖλος ἀπὸ αὐτοσχεδῶν και αὐτοσεβασμόν, ὅλοι οἱ στρατιῶται, ἐφιθύρσαν :

— Σουσοῦς ! Σούτ ! Σιωπὴ ! Περνάει ἡ κυρά Δασκάλα !

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

(Ανέκδοτα της ζωής του)

Τὸ πύρινο κεφάλι.—Πῶς τὸν ἐγνώρισα.—Τὶ ἔλεγε διὰ τοὺς Ρουμελιώτες.—Ἐνας λαϊμοδέτης κόκκινος ποὺ ἀπεφασίζει γιὰ τὸ μέλλον ἐνὸς ἀνθρώπου.—Γαβριηλίδης καὶ Πάπ.—Μιά ἀποστολὴ εἰς τὴν Μακεδονίαν.—Ἡ παραμύθια ἐνὸς ἀπεσταλμένου. Μιά περίεργος τελετὴ γιὰ τὴν κατάληψιν τῆς Σμύρνης. — Ὁ Γαβριηλίδης καὶ ὁ Σέκκ.

περισσότερα ἀπὸ αὐτά, εἶνε σκορπισμένα ὅπου μ' ἐξετόξευσαν, ὡς ὑπάλληλον, ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω μερικὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς ζωῆς του.

Θυμοῦμαι μικρὰ παιδάκι καὶ πρωτόφερτο, εἰς τὴν Ἀθήναι, σὺν τὸν πρωτοεῖδα. Μὲ εἶχε συστήσει ὁ Παπαδόπουλος, τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἰς τὴν ἡμίονα συνδρομητῆς, κ' ἐλάμβαναν μέρος οἱ ὅλοις τοὺς διαγωνισμοὺς, μ' ἐσύστησε λέγων, γιὰ νὰ τοῦ κάνω σκίτσα τὴν κόκκιναν «Ἑσπερίνη».

Σὺν μὴναι σὸ γράφειο του, ἦταν ἀπόγευμα. Βιβλία καὶ ἐφημερίδες γεμάτα, καὶ ἕνας σωρὸς φύλλον, χαρτιῶν, βιβλίων ἐπάνω σ' ἕνα γράφειο σὲ μιά ἀκρὴ, σωριασμένα εἰς ὕψος, εἰς ἀτάκτον σωρὸν.

Σὲ λίγο μέσα ἀπὸ ἐκείνην τὴν τρικυμίαν τῶν χαρτιῶν, ἐβγήκεν ἕνα μεγάλο ἐρυθρὸν κεφάλι, σὺν νὰ ἐφωτίετο ἀπὸ ἐσωτερικὸν ῥόδιον φῶς, μὲ κατὰ ξανθὰ μαλλιά, ἀτάκτα, ἀνορθωμένα ἀπάνω, σὺν χρυσοὶ κερανοὶ νὰ ἐπεφταν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς του, νὰ συνεπλέκοντο, νὰ ὀρχοῦντο, νὰ ἐπαίζαν, ἐκεῖ, ἡ νὰ ἐξετινάσσοντο ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω!

Ἀλλὰ ἐκεῖνον ποὺ μὲ κατέπληξε περισσότερο, ἦσαν κατὰ μάτια μεγάλα γαλανὰ, γεμάτα λάμναι, ποὺ μοῦ θύμιζαν, τὴ θάλασσα τῆς πατρίδος μου, σὺν ἡρεμοῦσε, μὰ ποὺ ἐκρυπτε μέσα τῆς τῶσθ δυνάμει καὶ τὸσον μυστήριον καὶ τόσας τρικυμίες.

Περίεργος ἡ μορφή ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἀν ἐβλεπα ἑαφικὰ νὰ προβάλλῃ, ὅπως ἀπὸ τὰ σύννεφα τῶν χαρτιῶν, ἀπὸ κανένα δάσος τῆς πατρίδος μου, θὰ μ' ἐφορμάζε, μοῦ ἐνέπνευσε τόσην ἐμπιστοσύνην καὶ μοῦ φάνηκε νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀγαθότητα.

Μὲ ρώτησε ποῦθε εἶμαι!

«Αὐτὸς εἶπε μὲ μιά χονδρὰ φωνή, Ρουμελιώτης! Σεῖς εἰσθε οἱ καλλιτέρες Ἕλληνες, ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Ἑλλάδος. Ἐγὼ τὸ ἔχω ἀπορηφάνειά μου, ποὺ ἔχω μέσα μου αἷμα Ρουμελιώτικον!

Καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ μητέρα του, κατήγετο ἀπὸ τὸ Καπετνήσι.

Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἕνας κόκκινος λαϊμοδέτης ποὺ φοροῦσα.

—Θὰ ἔγινε πολὺ ζῶν, μέσα σου, μοῦ εἶπεν.

Δὲν κατάλαβα εἰς τὴν ἀρχὴν, κατόπιν ὅμως ἔμαθα πολλὰς φορές ὅτι ἀπὸ τὸν λαϊμοδέτην ἐσχημάτιζε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἐβλεπε τὸ πρόσωπον.

Βλ. Γαβριηλίδης

Πολιτείας, τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας, τῆς ἑλληνικῆς παλινθροπίας!

—Ὁ νέος καὶ συνεργάτης, εἶπεν, συνιστῶν με εἰς τὸν Πάπ. Ρουμελιώτης!

—Πραγματικῶς ν' εἶς, ἀπήντησεν ὁ Πάπ, καλαμπορίζω. Καὶ στρεφόμενος σ' ἐμένα:

—Ξέρεις νὰ πᾶς εἰς τὸ σχολεῖο σου (ἡμίονα μαθητῆς σὺ Λεόντειο Λυκεῖο, τότε) ἡ νὰ σὲ πᾶν ὁ Μπαρμπά-Θανάσης;

(Ὁ Μπαρμπά-Θανάσης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφρονημένους κληρικούς τῆς «Ἀκροπόλεως»).

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοῦ κάνω σκίτσα. Ἦμιονα αὐτοδιδάκτου. Πρῶτα γιὰ τὰ πανηγυρικὰ φύλλα τῆς «Ἑσπερίνης».

Πάντα τοῦ ἐφάνησαν κατ' ἀπομίμησιν, μὲ παλαβὴ Ἑλλάδα, ἀπαλλοτρίωτα, μὲ γυνὰ πόδια, μὲ σηκωμένα χέρια, νὰ φωνάζῃ μ' ἐν στόμα σὺν πηγᾷ, κρατοῦσα ἄλλοτε ἕνα σπαθί (25 Μαρτίου), ἄλλοτε ἕνα σταυρὸν (Ἀνάστασις) κ.τ.λ. καὶ διπλὰ μὲ ὑπογραφήν μου μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ σκίτσο...

(Ἔτσι τὴν φτιάχνουν ἀκόμα οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰς συμβολικὰς τῶν παραστάσεων. Μιά σύμβολικὴ μαντάρα, πᾶσχοῦσαν ἀπὸ κωμικὸ ποινὴν!..)

Στὴ Σεβρία ἐφέτος, ἐκτός τῶν ἄλλων ὁραίων συμβολικῶν παραστάσεων, καὶ πρωτοτύπων, εἶδα καὶ τὴν ἐξῆς:

Σ' ἕνα κλάδο γεμάτῳ κυρτοῦ καὶ κατὰ ἀπὸ ἑνὸς ἀνοξιάτου οὐρανοῦ, φούσκωνε ὅλο θυμὸ καὶ δυνάμει ἕνα μνημοποιό. Ἦταν ἡ Νέα Σεβρία...

Ἐπανερχομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας τῆς. Ἀντὶ νὰ θυμῶσθ ὁ Γαβριηλίδης μὲ τὶς ὑπογραφὰς ἐκείνας, ἀπειναντὶς ἐγγελοῦσε καὶ ἔλεγεν:

—Ἀφῆστε, νὰ τὸν ἐνθαρρύνουμε! Κάτι ἔχει μέσα του.

Σὲ λίγο μὲ προβίβασεν εἰς τὴν «Ἀκροπόλιν», καὶ ἐκεῖθι ἐγιναν κατὰ παραγγελίαν τὸτε στὴν Μακεδονίαν, μὲ ἐστειλεν εἰς τὰ Βελῖα, πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ἀπελπισίαν τοῦ φίλου μου Νίκου Σιμάνη, ὅστις ἐφοβεῖτο μήπως δὲν γυρίσω πλέον, κ' ἐλθῶν, φανταζόμενος μὲ ραγισμένον ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Σὺν πῆγαι εἰς τὰ Βελῖα, ἦταν καὶ ἕνας Ἀγγλος δημοσιογράφος ἐκεῖ. Σὺν με εἶδε, εἶπεν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονικίᾳ τότε, ἀν ἐνθυμῶμαι καλῶς, τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Μονατηρίου:

—Τὶ εἶνε αὐτός, δημοσιογράφος;

—Ναί.

—Καὶ πῶς τὸν ἀφῆκαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, χωρὶς τὴν παραμύθιαν του.

Καὶ ὅμως ὁ Γαβριηλίδης μαζί μὲ τὸν Πάπ, ἀρρυσιντάκην τότε ὄντα τῆς «Ἀκροπόλεως» ἀδιὰφορὸν πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀπεσταλμένου του καὶ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ θὰ ἔκανε αὐτὸ εἰς τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ ὁλοσελίδως καὶ μὲ κρῖσεις ἰδικὰς του, τὰς ἐκ Μονατηρίου καὶ Θεσσαλονικῆς περιγραφὰς καὶ ἀνταποκρίσεις...

Αὐτὸς ἦταν!

Εἶπα ἀνωτέρω ὅτι ὁ Γαβριηλίδης μόνον ἀπὸ ἰσχυρῶν μόνον τὸν πνεῦμα, θὰ ἤδυνάτο νὰ κινήτῃ ἀσφαλῶς.

Κάθε ἄλλος θὰ κινήτῃ ὑποκειμενικὴν κριτικὴν ἢ φιλολογίαν. Μόνον ἕνας μεγαλοφυῆς ποιητῆς ἢ συγγραφέως, δύναται νὰ αἰσθανθῇ εἰς ὅλα του τὰ πλάτη καὶ τὰ ὕψη ἕνα μεγαλοφυῆς ποιητῆς ἢ συγγραφέως.

Μόνον ἕνας τοιοῦτος δύναται νὰ ὀκνητοῖται εἰς τὸ ἐγὼ του, εἰς τὸ ἐγὼ τοῦ κρινόμενου. Καὶ νὰ γείνη ὁ ἄλλος. Καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὅλας τὰς πνευματικὰς του τὰς ἀβύσσους.

Ὁ μεγαλοφυῆς, τὸν μεγαλοφυῆ.

Οἱ κατὰ σύστημα ὀριζόμενοι καὶ ἀρχὰς κρινόντες, ὡς γράφει ὁ Δημ. Ἀναστασόπουλος, ὁ Ἀθηναῖος, ἀπατοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ παλόν. Οἱ κριταί, τότε, γίνονται κρινόμενοι καὶ οἱ κρινόμενοι κριταί. Κρινόντες, κατὰ τὴν ἀντιλήψιν τῶν ἑαυτοῦ, εἶνε δημοσιογράφοι ἔργων νέων. Εἶνε λογοτέχναι, ποιηταί, ποτὲ, ποτὲ ὅμως κριτικοί...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὁ! φώναζε μ' ἐνθουσιασμό. Εἶνε ὁ πλουσιώτερος, ὁ ἐνδοξότερος, ὁ ἀνδρείτερος καὶ ὁ πιὸ ἀγαπημένος ἀρχὸν τῆς ἐπαρχίας. Κι ἄλλοιμονο σὲ κείνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξει, ἐκφοβήσε ὁ Λορέντ, ἔστω κ' ἂν εἶνε κ' ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας.

—Ἀλήθεια! Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ χαίρομαι, εἶπε ὁ ἰσπανός, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του... τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρείου, τοῦ εὐτυχισμένου αὐτοῦ ἀρχόντος:

—Ὁνομάζεται Γοδεφρίδος τῆς Θούνης.

Ὁ δὸν Διάξ ἀνάνευσε βαθεῖα, ὅτι μὲ τόση μανία τρία ὁλόκληρα χρόνια εἶχε ἐπιδιώξει ν' ἀνακαλύψει, τὸ ἔμαθε ἐπιτέλους.

—Γοδεφρίδος τῆς Θούνης... ξανάλεγε μέσα του πολλὰς φορές γὰ νὰ χαράξῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὴ μνήμη του.

—Ὅσο γὰρ τὸ ἀνάγκοτό του, ἐξακολούθησε ὁ Γουλιέλμος, εἶνε στὴν ὁδὸν Οὐγγαρίας, εἰκοσι βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀνάγκοτό του ἀρχιδουκάτου.

—Καλὸν... ἀπάντησε ὁ δὸν Διάξ, δὲν μοῦ μένει πιά, καλοὶ μου κηροὶ, παρὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀρπάξω...

—Ἀπὸ τώρα; Ἀλλὰ οἱ πληγές σας σὰς τὸ ἐπιτρέπουν;

—Ὁ! διάκοψε ὁ Λορέντ, εἶνε βέβαια πολλές, ἀλλὰ ἐλάχιστα ἐπικίνδυνες: σὲ λίγες μέρες δὲν θὰ φαίνονται καθόλου.

—Τούλαςτο, εἶπε ὁ Πλουσέτ, δὲ θὰ φύγετε μ' αὐτὰ τὰ ξεσαρμένα ρούχα... Λιούνη, δόσε τὴν μπέττα καὶ τὸ καπέλλο μου σὺν κηρὸ κ' ὀδήγησέ τον ἀπὸ τὴ πόρτα ποὺ βγαίνει στὴν παραλία, γὰρ φοβάμαι μήπως τὸν παραμονεύουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος οἱ διαμαρτυρούμενοι.

Ὁ δὸν Διάξ ἐπίασε τὸ χερί του Πλουσέτ.

—Σὺ χροστὰ τὴ ζοὴ μου, κύριε Πλουσέτ, καθὼς καὶ σὲ σὰς, κηρὸ Λορέντ, εἶπε μὲ τὴν εὐλαβικὴν διάκρισιν ἀνδραγαθίου ποὺ σῶθηκε ἀπὸ τὸ μεγάλο κίνδυνον. Κ' ἡ ζοὴ μου εἶνε πολὺτιμι γιὰτὶ ἔχω ἕνα μεγάλο ἔργο νὰ ἐκτελέσω. Δὲ θὰ σὰς ξεχάσω, κύριοι. Στὴν πατρίδα μου τὸ μῖσος δὲ σβῖνει ποτέ, ἀλλὰ κ' ἡ εὐγνωμοσύνη μένει αἰώνια, κ' εὐχομαι νάρθῃ καὶ μέρα νὰ σὰς δειξῇ τὴ δική μου.

Δὲν ἐνόησε παρὰ τὸ καθῆκον μας, εἶπε ὁ Πλουσέτ. Τὸ ἴδιον θὰ ἔκανε κ' ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐν εἶναι στὴ θέσιν μας.

—Ἀδιάρκο. Πάρτε τοὺλάχιστον αὐτὸ γ' ἀνάμνησιν μου.

Ὁ ἰσπανός, λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χερί του ἕνα δαχτυλίδι καὶ τὸ προσέφερε στὸ ζυθοπώλη, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ μιά εὐγενικὴ χειρονομία ἀνέχθη νὰ τὸ πάρει.

—Ὁ, δεχτήτε τὸ σὰς παρακαλῶ! ἐπέμενε ὁ δὸν Διάξ. Ὡς κόσμημα αὐτοῦ τοῦ δαχτυλίδι δὲν ἔχει καμιά σπουδαία ἀξία, ἀλλὰ εἶνε φυλαχτὸ πολὺτιμι.

Φυλαχτὸ! φώναξαν μαζί ὁ Πλουσέτ καὶ ὁ Λορέντ καὶ ἐσκύαν ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι μ' εὐλάβειαν καὶ περιέργειαν.

Εἶταν ἕνα δαχτυλίδι χρυσοῦ καὶ ἐπεξεργασμένου. Στὴν πέτρα του ὅμως εἶταν σκαλισμένη μιά ἐξιδνα ποὺ ἐπῆνε ἕναν αἰῶνα.

—Ἀκούστε καλὰ αὐτὸ, ξανάλεγε ὁ Διάξ φροντίζοντὸ μανθὰ καὶ τὸ καπέλλο τοῦ Πλουσέτ ποὺ τοῦ εἶχε φέρε ὁ Λιούνης. Ἐάν ποτε ἀπαιτήσει καμιά συμφορὰ εἰς τὴν κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς σας, τότε νὰ πᾶτε πρῶτ' πρῶτ' στὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας καὶ νὰ ρίξετε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ μέσα στὸ ἁγίασθῆτο τῆς Παρθένου. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἕνα χερί ἀόρατον, ἕνα χερί δυνατό, θὰ σὰς συνδράμῃ καὶ θὰ σὰς προστατεύει.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δὸν Διάξ ἐχαίρετ' ἑ κ' ἔφυγε, ἀφήνοντας τοὺς δύο φίλους γεμάτους περιέργειαν.

—Νὰ κ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲ μάρεσει διόλου, εἶπε ὁ Γουλιέλμος, αὐ καὶ μὰς ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι του γιὰ φυλαχτό.

—Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ὁ Πλουσέτ, ἔστω κ' ἂν μὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ πορτοῦσε νὰ κάνει τὸν κύριον Κορφερό νὰ μοῦ δώσει τὴν Μαγδαλινή.

—Ἀλήθεια! καλὰ ποὺ μοῦ τὸν θύμησες! εἶπε ὁ μυλωνᾶς καὶ τράφηκε πρὸς τὸν Κορφερό ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται.

—Τὶ θὰ κάμεις; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ζυθοπώλης.

—Θὰ τὸν πλανήσω, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀπάντησε ὁ Λορέντ κ' ἔφυγε νὰ σκοπῇ τὸν κύριον Κορφερό.

—Ναὶ μὲ! νάμ'ε!... ἔρχομαι!!! γούλλισε ὁ Κορφερό, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. Ἀχ! σεις εἰσθε, κηρὸ Λορέντ;... Συγγνώμην, νάμ'ε! πῶς εἶμαι στὸ ξενοδοχεῖο μου...

—Ἐλπίον, ρώτησε ὁ Γουλιέλμος, πῶς πῆγε ὁ ὕπνος;

—Ἦταν! μοιρομύρισε ὁ Κορφερό, δὲν ἐκοίμην, φίλε μου, σκεπτόμουν, σκεπτόμουν...

—Θὰ σκεπτόσαστε χωρὶς ἄλλο τὴν πρότασίν μου;

—Ναὶ μὲ! νάμ'ε!... ἔρχομαι!!! γούλλισε ὁ Κορφερό, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. Ἀχ! σεις εἰσθε, κηρὸ Λορέντ;... Συγγνώμην, νάμ'ε! πῶς εἶμαι στὸ ξενοδοχεῖο μου...

—Ἐλπίον, ρώτησε ὁ Γουλιέλμος, πῶς πῆγε ὁ ὕπνος;

—Ἦταν! μοιρομύρισε ὁ Κορφερό, δὲν ἐκοίμην, φίλε μου, σκεπτόμουν, σκεπτόμουν...

—Θὰ σκεπτόσαστε χωρὶς ἄλλο τὴν πρότασίν μου;

—Τὴν πρότασίν σας! χμ... βέβαια... δηλαδὴ τὴν μοῦ προτείνατε; Ἀς δοῦμε...

—Ἐναν ἄντρα γιὰ τὴν Μαγδαλινή...

—Μπᾶ! καὶ ποῖον;

—Τὸ φίλο μας τὸ Πλουσέτ...

Ὁ κύριος Κορφερό ἀναπῆλθε ἀπὸ τὴ θέσιν του...

—Τὸν Πλουσέτ, δικάει Θεέ!... Ἐπιμένει λοιπὸν ἀκόμα νὰ παντρεψτε ὁ δυστυχισμένος.

—Πῶς, ἀκόμα! εἶπε ὁ Λορέντ. Ἀκούγοντάς σε κανέναν θὰ νόμιζε πῶς ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκανε στὴ ζοὴν του ὁ Πλουσέτ, παρὰ διαρκῶς νὰ παντρεύεται.

—Νὰ παντρεψτε! στὴν ἡλικία του... αὐτὸ εἶνε τρέλλα... κα-θαρή τρέλλα...

—Τὶ τὰ θέλετε τὰ πολλὰ λόγια. Δέχεσθε τὴν πρότασίν μου: νὰ ἡ δὲ; Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

—Μὰ τὴν πίστη μου, ἂν ἐπιμένει καλλιτέρα θὰ εἶταν νὰ στεφάνωθαι τὴν Μαγδαλινὴν ἀπ' ὁποιοδήποτε ἄλλη γυναῖκα...

Ὁ Πλουσέτ ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρὰς καὶ ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κύριου Κορφερό.

—Ἐ! καλὰ, φτάνει! μ' ἐπῆνε! φώναξε ὁ Κορφερό. Τρέχτε! νὰ πάρῃ ἡ εὐχή... Μαρία, νερό... ὄχι, ὄχι, κρασί κρύο, γρήγορα!...

XII

Ο ΜΥΛΟΣ

Τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα ποὺ ἀρχίζε τὸ ὀλέθριον γιὰ τὸν ὑποκόμητα Φλορεστάν παγινίδι τῶν κύβων μὲ τὸν δὸν Ραφαὴλ καὶ ποὺ οἱ διαμαρτυρούμενοι πολιορκοῦσαν τὸ ζυθοπωλεῖο τοῦ Γουπῆς, μιά σκηνὴ πολὺ διαφορετικὴ γινόταν σ' ἕνα προάστειο τῆς πόλεως.

Στὸ προάστειο αὐτὸ ποὺ τὸ διάσχιζε ὁ ποταμὸς Ἐσκό, καμμία δωδεκακάρια νερόμυλοι, χτισμένοι στὴν κοίτην του, σιωπηλοὶ κ' ἀκίνητοι, καθρεφτιζόντουσαν μὲς στὰ νερά.

Ὁ πιὸ μεγάλος ἀπ' τοὺς μύλους, ὁ πιὸ ὁραίος καὶ πιὸ πλούσιος ἀνῆκε στὸ φίλο μας Γουλιέλμο Λορέντ.

Θὰ εἶταν τρεῖς ἡ ὥρα ἀπάνω κάτω. Μέσα στὴν μεγαλύτερη αἰθούσα τοῦ μύλου αὐτοῦ δύο νέες γυναῖκες συνομιλοῦσαν. Ἡ πιὸ μεγάλη φαίνονταν νὰ εἶνε εἰκοσιδύο, εἰκοσιτριῶν τὸ πολὺ, χρόνων. Εἶταν ὥραια, λεπτοκαμωμένη καὶ ξανθὴ καὶ λεγόταν Ἰωάννα Λορέντ. Εἶταν ἡ σύζυγος τοῦ μυλωνᾶ.

Ὁ Λαντῶν—θὰ τὸ θυμίστε—πεθαίνοντας εἶχε συστήσει στὴν εὐγενικὰ του κυρία τὴν Δολορά νὰ προστατεύει τὴν κόρην του. Ἡ Δολορά ἀμέσως μόλις ἐφτασε στὴν Τουρραίν, ἐφρόντισε γιὰ τὴν ἀντιδοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς κοίτης τῆς, μερίμνησε γιὰ τὴν ἀντιδοχὴν τῆς καὶ τὴν θεωροῦσε ἀπὸ τότε ὡς ἀδελφὴν τῆς. Ἡ Μαγδαλινὴ ἀναγνωρίζοντας τὴν προστασίαν τῆς, τὴν ἐλάτρευε.

Ἐπειδὴ ἡ Δολορά τῆς Θούνης, σὲ μεσημβρινὴν ποὺ εἶταν, ἀποφεύγε τις οἰκιακὰς φροντίδας καὶ μερίμνας, εἶχε ἀναθέσει ὅλην τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου τῆς στὴν εὐνομένην τῆς, χωρὶς νὰ μεταμελήθῃ διόλου γι' αὐτὸ. Ὅλην τὴν ἀναπολόγηστην περιουσίαν τοῦ κόμητος τῆς Θούνης, τ' ἀναριθμήτα κτήματά του, τὰς ἐπαύσεις, τὰς δάσας, τὰς ἀγροικίας, τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορον ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ κατοικίαν στὴν Τουρραίν, τοὺς πέντε πύργους του, ὅπου ὁλόκληρος κόσμος ἀπὸ ὑπηρετῆς, ἀκολουθοῦς, ἱπποκόμους, ὀλοφύρους, ἱππους καὶ σκύλους ἐξοῦσε, ὅλα τὰ διοικητικὰ τῆς Μαγδαλινῆς.

Αὐτὴ διοργάνωνε τις καθημερινὰς ἐορτὰς καὶ τὰ λαμπρὰ συμπόσια τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος. Καὶ ὅμως παρ' ὅλην τὴν σπατάλην, παρ' ὅλες τὶς τρελλὰς μεγαλοδωρεὰς τοῦ κόμητος, παρ' ὅλα τὰ ἐξοδα τῆς Δολοράς, ἡ μεγάλην του περιουσίαν δὲν εἶχε ἐλαττωθῇ καθόλου.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

Ἕλληνας ἀξιωματικὸς ἀπεσπασμένος εἰς τὴν φρουρὰν τῆς Πρετωρίας κατεσπαράχθη ὑπὸ λέοντος ἐνῶ εἶχε ἐξέλθῃ τῆς πόλεως ἐπ' αὐτοκινήτου. (Εἰκὼν Ἀγγλοῦ σχεδιαστοῦ).

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Με στολή γιαπωνέζικη κατὰ τὸ τελευταῖο τοῦ ταξιδιοῦ εἰς τὴν Ἰνδία καὶ εἰς τὴν Ἀνατολή. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανίου, τοῦ ὁποῦ ἐπέβαινε ἐπιστρέφων εἰς τὴν Εὐρώπην.

ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΟΣ ΑΥΤΟΧΘΩΝ

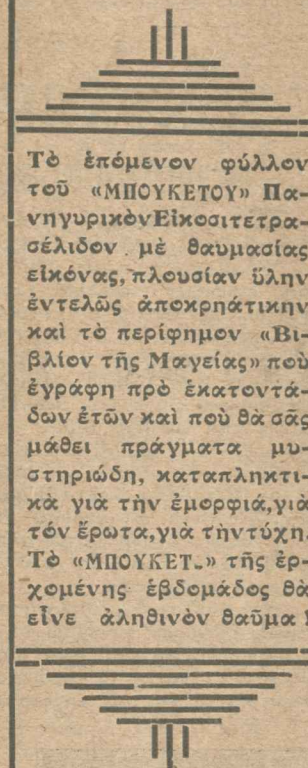

Γυμναζόμενος μετὰ πρωτογενῆ ξύλινα ὅπλα τῆς χώρας του. Παρόμοια ὅπλα ἐχρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι κατὰ τὴν «Ξυλινὴν Ἐποχὴν».

ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΟΣ

Ἕλληνας Αὐστράλου, μετὰ σπηλαιώδεις κόγυρας, πλατυμένην μύτην καὶ μακρὰν κόμην κέρτει στοὺς ὤμους σὰ λινάρι.

Τὸ ἐπόμενον φύλλον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Παναθηναϊκὸν εἰκοσιτετρασέλιδον μετὰ θαυμασίας εἰκόνας, πλουσίαν ὕλην ἐντελὴς ἀποκρητικὴν καὶ τὸ περίφημον «Βιβλίον τῆς Μαγείας» ποῦ ἐγράφη πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν καὶ ποῦ θὰ σὰς μάθει πράγματα μυστηριώδη, καταπληκτικὰ γιὰ τὴν ἐμορφιά, γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὴν τύχη. Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤ.» τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος θὰ εἴνε ἀληθινὸν θαῦμα!

ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΥΣΤΡΑΛΗ

Σύζυγος αὐτόχθονος τῆς Αὐστραλίας, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς...καλλονὴ εἰς τὸν τόπον τῆς! Τὰ δόντια τῆς, τοῖς ὁ περιγητῆς ποῦ τὴν ἐφωτογράφησε, εἶνε θαῦμα λευκότητος, στιλπνότητος καὶ κανονικότητος.

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝ

Περιφημεῖ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, ὁ ἱβερὸς Νοβέλλο καὶ ἡ Ἰσabella Ζάν εἰς μίαν περιπαθεὴ σκηνὴν τοῦ νεωτάτου κινηματογραφικοῦ ἀριστουργήματος ἡ «Ἱστορία ἐνὸς Ἀπάχη».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχα μάθει ότι αυτά τα βάζα χρησιμοποιούν για να κλείνουν μέσα τα έντομα και άλλα όργανα των νεκρών στους τάφους. Άντελήφθην όμως ότι περιείχαν απλώς λάδι. Οι Βεδουίνοι προσπαθούσαν να ανέβρουν μέσα στο κιβώτιο τους κρυμμένους θησαυρούς. Δεν υπήρχε όμως τίποτε εκεί μέσα. Με κόπο τους έπεισα να με άκολουθούσαν. Ένας από αυτούς έπεσε από το ύψος του βράχου και έμεινε στον τόπο. Πριν φύγω απ' εκεί έτοποθέτησα μια πέτρα μπρος στην είσοδο, για να μωρέσω να την ερω άργότερα. Έπιθυμούσα να την ξαναβρώ σε προσεχή επίσκεψή μου.

Όταν άπομακρυνθήκαμε από τον βράχο έννοιωσα οίκτον για τον δυστυχισμένο Άραβα, που είχε εύρει τον θάνατο, μέσα στη σκοτεινή σπηλιά. Παρεκάλει τον Άρχηγό να στείλει δυό άνδρες προς του να τον θάψουν.

Την νύκτα επανήλθε στο μέρος που είμεθα μόνο ο ένας από τους δυό αυτούς άνδρες. Μας είπε ότι ένα λιοντάρι είχε κατασπαράξει τον σύντροφό του.

Άργότερα, ενώ καθόμαστε γύρω από τη φωτιά, είδα τους άνθρώπους μας να περιεργάζονται με προσοχή και σεβασμό ένα αντικείμενο : Ήταν το χέρι της μούμιας, με τα έπτά δάκτυλα. Ένας Βεδουίνος έλεγε ότι το εύρηκε εις το σώμα του Άραβος που είχε πέσει από το βράχο. Ο άνθρωπος αυτός είχε πάρει μαζί του το χέρι με τα έπτά δάκτυλα, για να το μεταχειρισθώ έως ως φυλαχτό. Δυστυχώς του είχε φέρει το θάνατο ! Το περίεργο ήταν ότι το χέρι έφερε κηλίδες αίματος εις τον καρπό !

Την νύκτα αυτήν, φοβήθηκα μή μου συμβή κανένα κακό. Μόνο ο άρχηγός εγγώριζε ότι κατείχε το κόσμημα. Καί για τούτο ο φόβος μου ήταν ίσως χυρτότερος.

Έπι τέλους με πήρε ο ύπνος. Έπειδή όμως φοβούμην χαμιάν επίθεσιν κρατούσα σφιχτά στο χέρι μου το κόσμημα με τα έπτά άστρα. Ήταν τόσο λαμπρό, ώστε αντικαθίστασε τη λάμψη της Σελήνης και έφώτιζε το σκοτάδι. Άποκοιμήθηκα με το κόσμημα στα χέρια.

Εξύπνησα με τις πρώτες ακτίνες που έφριξε ο ήλιος στο πρόσωπό μου. Έκάθησα και εκύτταξα γύρω μου. Η φωτιά ήταν σβυσμένη και όλα ήταν ερημα γύρω μου. Κοντά μου έκειτο μονάχα ένα σώμα. Ήταν το σώμα του Άραβος άρχηγού, ο οποίος ήταν νεκρός. Το πρόσωπό του ήταν μαύρο. Καί τα μάτια του ήταν άνοιχτά, και κίταζαν με τρομακτική έκφρασι, σά να έβλεπαν κανένα φοβερό θέαμα. Ήταν φανερό ότι τον είχαν πνίξει, γιατί υπήρχαν σημάδια χεριού εις τον λαιμό του. Ήταν έπτά αυτά τα σημάδια, και όλα παράλληλα. Έρρίγησα όταν έσκέφθηκα τα έπτά δάκτυλα της Μούμιας.

Άνοιξα μηχανικώς το δεξιό χέρι μου, για να ιδώ αν είχα το κόσμημα. Τα έπτά άστρα έπεσαν και χτύπησαν το στόμα του νεκρού. Από το στόμα αυτό πετάχθηκε κόκκινο αίμα, και προς στιγμήν δεν ξεχώρισα το κόκκινο κόσμημα από το αίμα, που έβρεξε άφθόνως. Έγύρισα τον νεκρό προς το αντίθετο μέρος. Είδα ότι κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο μαχαίρι, μυτερό και κοφτερό σαν τα άραβικά μαχαίρια. Ήταν πιθανόν ότι ήταν έτοιμος να με δολοφονήσει, όταν ήθελα δίκη με προφύλαξε από τον θάνατο. Μόλις έννοιωσα περί τίνος επρόκειτο έπληξα το πολύτιμο κόσμημα και έφυγα δροταχώς από το καταφύγιο της νυκτός. Έπέρασα την ημέρα μου μόνος εις την φλογερήν ερημιαν, έως ότου κατόρθωσα να φθάσω εις μαν άραβικήν κατοικίαν. Έπληξα νέους οδηγούς και εξακολούθησα τον δρόμο μου.

Δέν ξέφυγα τί άπέγινε το χέρι της Μούμιας. Ίσως χάθηκε μέσα εις την άχανή ερημιαν. Ίσως εξακολουθεί ακόμη να έξασκη την τρομερή έπιρροή του επί των ανθρώπων...

Ένώσω διάβαζα το παράξενο αυτό βιβλίο του Όλλανδού, το σκότος γύρω μου είχε γίνει πυκνότερο. Έπειτα εκύτταξα το χέρι με τα έπτά δάκτυλα που ήταν άκουμπισμένο στο χρυσό μαζιλάρι. Είχα την έντύπωση ότι ήταν το χέρι, που είχε άνακαλύψει και περιγράψει ο ταξιδιώτης Βιν Χίντ. Έρριξα μια ματιά στο κρεβάτι του άρχιστου και είδα με άνακούφιση ότι η νοσοκόμα άγγλινούσε

πάντοτε. Αισθάνθηκα την άνάγκη μιάς ζωντανής παρουσίας μέσα στο περιβάλλον αυτό του τρόμου.

Έκάθησα πάλι στη θέσι μου και κούταξα το βιβλίο. Η σκέψις μου έγύριζαν τρελλό χορό στο νού μου. Το χέρι με τα έπτά δάκτυλα έξασκούσε σε μένα παράξενη έπιρροή. Έπειτα η σκέψις μου στάθηκεν διά μιάς. Ο χρόνος έσταμάτησε μαζί με αυτές. Έκείνη τη στιγμή είδα ένα άληθινό χέρι επάνω στο βιβλίο. Ήταν το άγαπημένο χέρι της Μαργαρίτας, που για μένα ήταν χαρά των ματιών και της ψυχής μου. Πεταχθήκα άποωδήποτε κάπως τρομαγμένος από τη θέσι μου.

Τι σάς τρομάζει ; Εκυττάτε το βιβλίο σάν ύπνωτισμένος !

Ένόμισα πως σάς έπηρεσε πάλι ο ύπνος !

— Έδιόβαζα... είπα. Έδιόβαζα ένα παλιό βιβλίο της βιβλιοθήκης. Ένώ της άπαντούσα έκλεισα το βιβλίο και το έτοποθέτησα από κάτω από την άμασγάλη μου. Θά το πάω στη θέσι του, γιατί ύποθέτω ότι έπιθυμία του πατέρα σας είναι να μνη μετακινήσεται ουτέ τα βιβλία του.

Δέν ήθελα να μάθω το περιεχόμενον του βιβλίου, και ήταν προτιμότερο να μη κεντήσω την περιέργειά της. Έπληγα κατ' εύθειαν εις το δωμάτιον μου και άφησα εκεί το βιβλίο. Όταν επόστειρα εις το δωμάτιον του άρχιστου ή Μίς Μαργαρίτα ήτο μόνη. Έκείνησά κοντά της και άρχισαμε να συνομιλούμε χαμηλοφώνως. Μιλήσαμε για μιά και άφισαμε κατά μέρος την Αίγυπτον, την αρχαιολογία, τις μούμιες, τον θάνατο, και τα βιβλία. Ξημέρωσε. Είδα μέσα στο φως της αγγής το λευκό χέρι της Μαργαρίτας που είχε πέντε δάκτυλα και όχι έπτά. Το χέρι αυτό το κρατούσα τρισηρό στο δικό μου...

Όταν ο γιατρός Ουδέκστερ έφθασε το πρωί, ήλθε και με βοήθη εις την τραπέζα. Ο κ. Κορμπέκ έφθασε συγχρόνως. Είπα εις τον κ. Κορμπέκ ότι έδιόβαζα την περιγραφή του Όλλανδού ταξιδιώτου, και ότι ήμουν της ιδέας να λάβη γνώσιν αυτής και ο γιατρός Ουδέκστερ. Ο Γιατρός με παρότρυνε να του το δώσω. Έπληξα εις το δωμάτιόν μου να το πάρω, μη δέν το εύρηκα πουθενά. Ένθυμούμην ότι το είχα άκουμπήσει εις ένα μικρό τραπέζι κοντά στο κρεβάτι. Το βιβλίο όμως δέν ήτο πουθενά. Ήταν άδύνατον να το είχε πάρει απ' εκεί κανένας ύπηρέτης.

Όταν διηγήθηκα το πάθημά μου εις τον κύριο Κορμπέκ, μου είπε ότι εγγώριζε το βιβλίο αυτό απ' έξω, και θά διηγείτο ο ίδιος εις τον γιατρό περί τίνος επρόκειτο.

Είμουν έτοιμος να διαβάσω την έπιγραφή, που είταν χαραγμένη εις το κόσμημα, όταν έφθασε ή Μίς Τρελόου, του είπα.

Μην άνησχετε, μου άπάντησε μειδίων. Κανείς δέν κατόρθωσε να έννοιση την σημασία της έπιγραφής αυτής, μέχρι πρό όλίγων ετών. Άργότερα, με την άδεια του κ. Τρελόου, θά σας έξηγήσω την σημασία της.

Θά έννοήσετε καλλίτερα παρά αν εξακολουθούσατε την άναγνωσι του βιβλίου. Το έπεισόδιον τελειώνει με την άφιξη του Όλλανδού εις την Εύρωπην. Η κυριώτερα σημασία του βιβλίου είναι ότι υπερίκνησε τους άλλους προς δράσιν. Μεταξύ άλλων τον κ. Τρελόου και έμέ. Ο κ. Τρελόου είναι ένας από τους καλλίτερους γλωσσολόγους της Ανατολής, αλλά δέν γνωρίζει βορείους γλώσσας. Έγώ έχω μεγάλη εύκολία στην εκμάθησιν ξένων γλωσσών και γνωρίζω πολλές. Έτσι έμαθα και Όλλανδικά. Ένώ έγώ έδιόβαζα το κείμενον εις το πρωτότυπον, ο κ. Τρελόου έδιόβαζε προσεκτικώς την μετάφρασιν. Καί μιάς έκαμει ίσχυρά έντύπωση ή περιγραφή του έρημικού τάφου. Εύρίσκειτο τόσο μακρυνά και σε τόσο δδσκολη τοποθεσία, ώστε δέν ήταν προσεχτή ή έπίσκεψίς του εις κοινούς έξορμητάς. Μας έκαμε έντύπωση και τούτο : από της έποχής που έγραφή το βιβλίο μέχρι των ήμερών μας ή μελέτη της Αιγυπτιακής έλξε κάμει τεραστίας προόδους. Άλλωστε το ταξίδι εις το μέρος εκείνο θά ήτο άπρόσδοτο εις τους πολλούς, διότι θά έκόσμιζε παραπολλά χελίματα. Όμιλήσαμε και με άλλους διαπρεπείς Αιγυπτιακούς περί της «Κουλάδος του Μάγου».

(Άκολουθεί)

Ε. ΧΑΛΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τι σάς τρομάζει ;

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ.

Ένα βιβλίο του Έτιεν Ρεϋ, που έξεδόθη στο Παρίσι, έπεσε σάν βόμβα στον κόσμο των ερωτευμένων. Είναι γραμμένο υπό μορφήν άποφωγμάτων, με ένα έμον ρεαλισμόν και τείνει ν' άποδείξη ότι ή ανιωμας και λευκή άγνότης, δέν ύπάρχει στον έρωτα. Το βιβλίο αυτό είναι, βέβαια, έμπνευσμένο από το πνεύμα της έποχής που ζούμε, της έποχής που βλέπα κάθε άνώτερο ιδανικό, να σφάζει και να σβένει.

Κάθε έρωτας, λέει ο Ρεϋ, ως «μότο» του βιβλίου του, και αυτός άκούη ο άγνότος, προέρχεται από τας αισθήσας ! Το βιβλίο αυτό είναι φιλοσοφικό, εις δέ κατά τούτο σπουδαίο, ότι περιετέλει έως τις γνώμες περί έρωτος, τις σκέψεις, θεωρίες, άποψεις, χαρακτηρισμούς και τας συνήθεις όλων των έποχών, των θρησκείων, όλων των γενεών και όλων των αιώνων και όλων των σωφν του κόσμου.

Από τις άποψεις αυτές, το βιβλίο τούτο, έργον πολυτεούς μελέτης και έρευνής, είναι σωστό άποκνημα.

Η γυναίκα κυβερνάται, άρχίζει ο Ρεϋ, από μυστηριώδη ένστικτα, αισθάνεται κάποτε την άνάγκη του έρωτος, και άγαπά τον πρώτο άνθρωπο που βλέπει.

Έτσι ή τύχη βοηθάει ώστε να έπωφεληθώ από αυτήν ένας βλάσας δσον κ' ένας έξυπνος.

Αλλά ή γυναίκα δέν εύθύνεται για την έκλογή της και ο άνθρωπος που διάλεξε, δέν πρέπει να καυχάται γι' αυτό. Γελείται αν νομίζει ότι ή νίκη του αυτή όφείλεται στην άδρα του. Άλλως βρέθηκε πρόχειρος στη στιγμή της κρίσεως.

Αυτό είναι το πλν.

Και πρώτα πρώτα άς δούμε :

Τι είναι γυναίκα ;

Ένας όρισμός λέει ότι «γυναίκα είναι ένα χαλασμένο έκαρπες, που είναι άνάγκη πάντα να έπιδιορθώνεται».

Έννοείται ότι τον όρισμό αυτόν δέν τον παραδέχονται όλοι... Θυμίζω ότι έδιόβαζα μια φορά ένα Ίταλό, που άρχιζε έτσι ένα έπαινετικό άνάγνωσμα για τη γυναίκα :

«Η γυναίκα, μονάχα ένα πτερό πικνιόνι, που κινείται στα γλυκά χορμάτα της Ίσιδος, θα ήτο άδω να ψάλλη της άστρες σου».

Έν τούτοις όμως ή λαϊκή λογοτεχνία, για να χαρακτηρίσουμε έτσι το πνεύμα του λαού, δίνει μάλλον καταδικαστική ψήφο στις χόρες της Εύας.

Σ' ένα λαϊκό «Καζαρία», του περασμένου αιώνα, έγράφοντο τά έξης κατ' έρωταπόκρισι :

— Τι είναι πεύ άλαφρό άπ' το φτερό ;
— Η σκόνη.
— Και τι της σκόνης άλαφρότερο ;
— Ο άέρας.
— Και ποιά πεύ άλαφρό κ' άπ' τον άέρα ;
— Η γυναίκα.
— Και της γυναίκας άλαφρότερο ;
— Τό... τίποτε !...

Αυτό μας θυμίζει το περίφημο έκείνο του Ριγκολέττου :

La donna è mobile

(Φτερό στον άνεμο)

qual piuma al vento

(γυναίκα μοιάζει)

Muta d'accento e di pensior.

(έκφρασι αλλάζει σκέψι και βλέμμα).

Ο Χριστός κατέδικασε τά θήλεα ως γυναίκες και τά συγχώρεσε ως άμαρτωλάς.

Ο Μωάμεθ έλεγε :

— Στη γη άπάνω δυό πράγματα άγαπώ, τις γυναίκες και τά άφάρματα !

Η άλήθεια είναι ότι ο Μωάμεθ άγαπάσε της γυναίκες και έξω από την γη άφω της έκαμε αιδήσεις, με χρυσά ξανθά μαλλιά και όραία μάτια γαλά ά, τις μετανόησε Ουρά και τις έβαλε στον Παράδεισο του, τον ωραιότερο των Παράδεισων.

Έν τούτοις οι πιστοί του, δέν φαίνεται να σηματούν έντελώς, με την γνώμη του Προφήτη του. Ένα ρητό άραβικό λέει :

Ένας άνδρας έχει τόσο περισσότερα δικαιώματα να χτυπή την γυναίκα του, όσο μεγαλύτερη είναι ή προίκα που

δίνει στον πεθερό του !

Η άραβική αυτή παροιμία, εφαρμόζεται πολύ συχνά και στην Εύρώπη, αλλά φυσικά αντίστροφα, αφού έδώ είναι ή γυναίκες που δίνουν προίκα στους άνδρες.

Οι μεγάλοι ποιητάι έχάιδεσαν πολύ, πάρα πολύ τά θηλυκά :

Ο Βίκτωρ Ουγκώ ψάλλει :

Τι είναι έτερος ή γυναίκα ;
Πολύ σάρα, λίγη ψυχή
Παράδοξος μισανισμένος,
Μάσκα, όνειρο, μύθος
Διαβολέμένο Βοντεβίλ
που έφτιασαν ο άνδρας.

Άκούστε τώρα και μιά Ίσπανική παροιμία :

Τα κορίτσια είναι από χρυσάφι !
Η παντρεμένης από άσμη !
Τι χήρες από χάλκινα !
Κ' ή γρηγορής από τενεκέ !

Ένας παλιός Μεξικανός, για ν' αλατίσουμε το κείμενό μας, πίκνοντες σκέψεις και γνώμες από όλα τά μέρη του κόσμου, έλεγε τά έξης :

Από το πρώτο, ως τά δέκα χρόνια
ή γυναίκα είναι κολλήθροο.
Από τά δέκα ως τά δεκαπέντε, χελιδνί.
Από τά δεκαπέντε ως τά είκοσι, παραδείσιο πτηνό ν.
Από τά είκοσι ως τά είκοσι-πέντε, τρυγόνι.
Από τά είκοσι-πέντε ως τά τριάντα, περιστέρι.
Από τά τριάντα ως τά σαράντα, παπαγάλος.
Από τά σαράντα ως τά πενήντα, κόκκοι βέργια.
Από τά πενήντα ως τά έξήντα, κουρούνα.
Από έκεί και πέρα ουτέ πουλί είναι, ουτέ... γυναίκα !
Τίποτα !

Ο σοφός Σολομών έλεγε

— Για μιά έλευθέρην γυναίκα φτάνει κανείς στο σημείο να έχη και την άνάγκη ακόμα του ψομοού.

Ο Μολιέρος άπεφάνθη ότι ή γυναίκες είναι χειρότερες από τον Διάβολο !

ς ίδουμε όμως και από την άνάποδη :

Ο ίδιος ο Σολομών έλεγε :

— Έκείνος που βοήκει την άληθινή γυναίκα βοηθή αυτό το άγαθό, την ίδια θεά χάρι.

Κ' ακόμα :

— Η έναρτη γυναίκα είναι όνότερη από κάθε θησαυρό.

Ο Λιδερό :

— Η γυναίκα είναι ή πρώτη κατοικία του ανθρώπου.

Ο Σταντάλ :

— Η γυναίκα είναι θεατρικό μουσικό όργανο, του όποιου ή άγάλη είναι το δοξάρι και ο άνδρας είν' ο καλλιτέχνης.

Τέ όνομα της γυναίκας σ' όλες τις γλώσσες είναι :

Έλληνικά :	γυνή.	Αιτάλικά	Donna
Γαλλικά :	Femme	Ίσπανικά	Muger
Πορτογαλικά	Mulher	Αγγλικά	Woman
Γερμανικά	Weib	Αραβικά	Imra
Εβραϊκά	Isa	Αρμενικά	Gai
Κινεζικά	Niou	Δανικά	Kouinte
Όλλανδέζικα	Vrouw	Νορρηγικά	Gkynde
Περσικά	Zen	Πολωνικά	Kobietka
Ρουσικά	Zhenina	Σουηδικά	Vil
Τουρκικά	Kari	Βουλγαρικά	Zena
Αλβανικά	Karoka		

Και στην δημώδη ελληνική :

Η γυναίκα μου με τό... συμπαθεί.

Ας έλθουμε τώρα στον γάμο και την εξέλιξί του, πλιν μπούμε στον έρωτα :

Στις πρώτες έποχές της ανθρωπότητας, ένας άνδρας έπερε μια γυναίκα, την έφερε στην σκηνή του ή στην σπηλιά του, και έπερε ύποσχαι από αυτή να τον βοηθήσει ν' αναθνήσκουν τά παιδιά τους.

Στους πρώτους χρόνους των Ρωμαίων, ένας άνδρας και μια γυναίκα ζούσαν μαζί, χωρίς νόμιμο αίνδεσμο, και έπειτα ή συνήθεια τους συνέδεε στενότερα.

(Άκολουθεί)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΤΟΥ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΠΑΡΡΕΥΡΟ

Χαίδεψε με τ' αντίφωγός σου, 'Αποσπερίτη,
Τό πρόσωπο της κόρης π' αγαπώ,
Μουπε πώς θά κοιμάται, αλλά τὸ σπῆτι
Κύττα πὼς λάμπει μες σὸ φῶς τὸ χαρῶπό.

Τῶς καὶ νὰ χορεύη, ποὺς τὸ ξέρει,
Τὸς δέκους ποὺς πιστεύει τὰρα πλιά,
Θαῖρῶ τὴ βλέπω, σπλαχνικώτατό μου ἀστέρι,
Νὰ γέρῃ μες σὲ κάποια ἀγκαλιά.

Κι' ἂν ξεγυλιέμαι, κι' ἂν ἐκείνη εἶν' ἄλλη,
Ποὺς ξέρει σὴν με ποὺν κρυφομίλει...
Ἦ οἶα τοῦ σπῆτιος εἶνε μεγάλη.
Κ' οἱ καλεσμένοι εἶνε πολλοί.

Τι κρῶ, ἀλήθεια, ἀπόψε, ὦ τί κρῶ!
Τὰ λόγια μου θαρρῶ τὴ τραγουδῶ,
Βλέπω ἐὸν πὼς φέγγεις, ἀστρο θεῖο,
Ὅμως ἐγὼ θά μείνω ἀκόμα ἐδῶ.

Μ. Μαλακάσης

Ο ΓΟΗΣ

I

Στὶς γειτονιές, ποὺ τ' ἀνοίξιμο τὸ δεῖλι
ἀπὸ κατῳφλῖα, πόρτες, παραθύρια,
στὴν οὐρανὸν κορβεντοῦλες τὰ κορίτσια,
σὺ μαγεμένο δειλινὸ ποὺ οἱ πόθοι
ἀγάλια, ἀγάλια σὴν ψυχὴ ἀνεβαίνουν
κι' ὕστερα σὰ ματάκια λιγωμένα,
προβάλλοντας, κυτάνε ξαφνιασμένοι,
τὰ μπλουμάγωνα, μεστέοττα κορίτσια,
διαβαίνω σὰ σοκάκια ὁ Γόης, ὁ Γόης...
κι' ἂν περπατῶ σὰν μέσα σ' ὄνειρό μου,
δὲν κρῶται ὁ δῶλος ὁ ὄνειρό μου,
ἀπὸ κατῳφλῖα, πόρτες, παραθύρια,
τὰ μπλουμάγωνα, μεστέοττα κορίτσια,
καθὼς διαβαίνω, ριχνουν τὶς ματιές τους
ἀχόρταγες σ' ἐμὲ τὸ παλληκάρι...
Κι' ἂν τὴ ματιά μου ἠψώνω πρὸς τὰ σὺρνάγια,
σὰ φείδια οἱ ματιές τους μὲ κεντάνε,
κι' ἀπὸ ντροπὴ μου τὰρα ριχνῶ κατὸν
τὰ μάτια μου, λοξόβλεπα καὶ μάγια,
κι' ἀκούω ἐνῶ προβαίνω σὸ σοκάκι
νὰ μαλλώνουν γὰ μένα τὰ κορίτσια
καὶ νὰ μαλλιοτραβιῶνται σὲ ἀδερφάδες...
Κι' ἂν περπατῶ σὰν μέσα σ' ὄνειρό μου,
σὰ φείδια οἱ ματιές τους μὲ κεντάνε,
καὶ πολεμοῦν ἐνδὸς μου οἱ ἀδερφάδες,
κι' ἀνδρῆμα μὲ ἂν ξέρω ὁ ἐρωτικὸς
πεῖδ μὲ γνέπει πεύτερον ἀπ' ὅλες...

II

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πλανερὸς ἀζάνης,
ποὺ στήνω βρόχια τῆς Ἀγάπης
καὶ τὴν τοσάκων σὴν βραγιά,
καὶ τὴν πλανεύω μὲ λογάκια
ποὺ ξέρονται μόνον τὰ προλάκια
γὰ νὰν τὰ λέν μες σὴν φωλιά.

Στὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὶς ροῦγες
σὰν κυνηγός, ποὺ τὶς φτεροῦγες
δῶν πλανῶναι τῶν πουλιῶν,
ἔτσι καὶ τὶς γυναῖκες δῶν
μὲ τὶς ματιές μου τὶς μαργιόλες
σὰν ὕψη τῶν παραθυριῶν.

Καὶ μὲ τὶς βρόδες καὶ τὰ βῆτα
ποὺ τὸ σταμνὶ τῆς ἡμερῆς
πᾶει νὰ γιομίσῃ, τὴν φωλιά,
κι' ἀρχίζω μαγεμένα χάδια
καὶ τὴν πλανεύω σὰ σκοτάδια
καὶ δὲ γροῖζει σὸν χαρὸν...

Γυναῖκα, Ὁραγγὶ σὲ Σένα,
τὸ θάνατο ζητῶ ἀπὸ σένα,
τὸ θάνατο ἀπὸ σὲ ποθῶ.
Ὁ πλάνος ἐγὼ τὰρα νοιώθω
τὴ ζωὴ βρόδος ἀπ' τὸν ποθῶ,
βαθὸν σὰ θάλασσας βροθῶ.

Κι' ἀπλῶντας γύρω μου μᾶγιά
σὸν διάβα μου ἀπὸ τὰ σαράγια
καὶ τὶς χανοῦμοιες μεθῶ,
καὶ μὲ χαμογελοῦν ἐκείνες,
ἀπ' τὰ καφάσια σὰ Σειρῆνες
κυττώντας με καμαρωτῶ.

Μαγεῖω ἀκόμα ὥσκαί τὴν ἄγια
γυναῖκα, καὶ τῆς φέρον βῆτα
κι' ὁ πλάνος τὴ σπλαχνῶν ἐγὼ,
κι' ἐνῶ τὴν ἀρετὴ τῆς ἁθεί,
ὁ πόθος τῆς σὰ φῶς ἀνδρεί,
ὁ κρυφολεῖ μου: «Σ' ἀγαπῶ».

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πλανερὸς ἀζάνης,
ποὺ στήνω βρόχια τῆς Ἀγάπης
καὶ τὴν τοσάκων σὴν βραγιά,
καὶ τὴν πλανεύω μὲ λογάκια
ποὺ ξέρονται μόνον τὰ προλάκια,
γὰ νὰν τὰ λέν μες τὴν φωλιά.

Γυναῖκα, Ὁραγγὶ σὲ Σένα
τῆς Σάρας καὶ τοῦ Ἀφροῦ
τῆς γέννα,
σὲ θυμιατίζω, σὲ ἀντύνω,
τοῦ εἶνε μὲ ἐγίνης ἡ λαχτάρα,
μ' ἀντί γὰ ἐξή σου λῶκατάρρα,
μὰ ὅπου μὲ πᾶς σὲ ἀκολουθῶ.

Ράμος Φιλόρας

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Τὸν κ. Χαρίλ. Παπαντωνίου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Αὐγουστος 19...

Ὁ, τὸ χθεσινὸ μαρτύριό μου! Ἀχνάδα ἔσταζε τὸ φεγγάρι
αἷμα ἔσταζεν ἡ καρδιά μου, αἷμα ἔσταζαν τὰ μάτια σου—αἷμα
δάκρυα ποὺ κατὰβρεχαν τὴ πονοχλωμὴ ὄψη σου. Τὶ εἶταν αὐτὴ
νύχτα, ὅσπερ ἀπὸ τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν αἰσθητικὸ ὄργασμό μας πᾶ
ἰδία αὐτὰ μέρη, τὶς ἰδίαις αὐτὲς ὥρες, τὴν προηγουμένη νύχτα, μὲ
τὰ αἰθεριακά λαμπριάσματα τοῦ φεγγαριού; Νύχτα γεμάτη
γῶδια, ψυχὴ μονομένη καὶ ὁραμένη, ποὺ ἔβλυσε πρὸς τὸν ἐαυτόν
μὲς τὸ ποτάμι τοῦ πόνου καὶ τῆς τύφης, πνεῦμα παθητικὸ καὶ
ραγμένο, καὶ σὲ δάκνων ἡ ὁρία τῆς ἀνάμνησης, καὶ μὲ ἔβλεπε
καὶ μὲ ἀναστενάξεν μὲ λιτανευτικὸ ρυθμό, ὡ γοητεία τοῦ πόνου,
καὶ δέρονταν τὸ κυπρίσι τοῦ νεανικοῦ κορμοῦ σου μέσα σὴν
ἀκράτητο ἄνεμο τῶν λυγμῶν σου. Κι' ἐπάνω σου ἔγραφε τὸ ἐν-
φω φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ χρυσοῦ φαντάσματος τῆς νύχτας, καὶ
ἐνῶ ὅλα χάνονταν καὶ πέθαιναν μακάρια σὸν ὀπτασιασμὸ καὶ σὸ
γνήσιμα αὐτό, μὲς τὸ νιοβάνη ἐκείνο τῆς φεγγαρίσας χρυσό-
λῆς, μόνον σὺ ἐξόσες σὴν μεγάλῃ κι' ἀνερεύνητῃ τραγωδίᾳ τοῦ
ἐαυτοῦ σου. Τὶ εὐγενικό ποῦ εἶταν τὸ μαρτύριό σου, ὡ παρθε-
νὸν ἐξωτικό πλάσμα!

Πόσο βαθειὰ αἰσθάνθηκα στὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς μου, ποὺ ἔχον
ἐνσκηνοῦναι ὅλες ἡ τραγωδίες, ποὺ ἔχον σκάσει ὅλοι οἱ κερανοὶ
τῆς μοῦρας, πόσο βαθειὰ αἰσθάνθηκα ἐγὼ—ποῦ σὲ ἀγαπῶ ἀλμυρὰ
καὶ πιστὰ διότι σὲ νοιώθω καὶ μὲ ταυτίζεις—τὴν ὁδὸν σου! Ἦ
ψυχροσταλαγμὲ! Τὰ ρομπάνια τῶν δακρύων σου τὰ κατάνηκα
μὲ τὰ φίλια μου, κι' ἡ αἰμάντιν δροσὰ τοῦ προσώπου σου, χρῆς
ἰδρώτας—θρόμβοι αἵματος μὲ πότισε τὸ μαρτύριό. Σὺ, ἀνθρώπη
ἀνδρῶν, γέμισες τὴν ἰσθμὸν αὐτὴν νύχτα μὲ τὴν παθητικὴ μουσικὴ
τῆς ὁδοῦ σου. Ἦδὲ τὴν ψυχὴ σου—σ' ἕνα σπαρακτικὸ ἀναστεναγ-
μό σου καὶ λυγρὸ—ν' ἀφίει, ἔτσι μὲ φάνηκε τὴ στιγμή ἐκείνη, τὴ
θανατερῇ ἀρμονίᾳ τοῦ σώματός σου, καὶ νὰ ὑψώνεται σὰ χρυσὴ
σὴν σπῆτι τοῦ μυστήριου ποῦ μᾶς κύλωνε καὶ μᾶς εἶχε
συναρκομένους. Καὶ τότε δὲ βάσταζε, σὲ ἀρπάζα ἀπὸ τὸ κεφάλι
σου, τὸ βαρυσταθμὸν τοῦ ἀγασμοῦ τοῦ μαρτυρίου, καὶ σὲ φίλησε σὴν
στόμα, θρηνητικὰ γοερά καὶ σαταϊκά, σὲ φίλησε ἀπελπισμένα, πε-
θεῖα, παθητικὰ, σὲ φίλησε σὴν ἐρωμένη μου καὶ σὰν παιδί μου καὶ
σὰ μὴ ἐπανερμάνιστο τοῦ παλαιοῦ παρθενικοῦ καὶ ἀδῶτος ἐαυτοῦ
μου, σὲ φίλησε σὴν εἰκόνα τῆς ἀνώτερης μακαριότητος, σὲ φίλησε
σὰ γλυκερὰ παιδοῦλα, σὲ φίλησε σὴν τὸ ἀγαθὸ μου πνεῦμα, σὲ
τῆς μὲ τὶς φλόγες καὶ τὶς ἀστράτες καὶ τὴ μανία τοῦ φιλοῦ μου,
ὅπως θὰ μὲ τυλίξει καὶ μένα πολὺ γλήγορα ἐξ αἰτίας τοῦ πό-
νου τῆς κόλασης, σου δάκνωσα τὸ τρυφερό καὶ ζωγραφικὸ χεῖμα
σου, σφιγγόντας μὲ τὸ ἕνα χεῖρ μου τὸ ἀλάρστρο τοῦ κορμοῦ
σου, καὶ τῆς μὲς σὸ κέντρο τῆς ὑπόστασής σου ὅλο τὸ πε-
ρὸν τοῦ στοιχείου τῆς ψυχῆς μου. Καὶ γλῶσσαν νὰ ἐλαμψῇ τὸν
μάτια σου, κι' ἔσταζαν στὰ δικά μου, σὸ ἀναιμμένο καὶ σκαλο-
μένο πρόσωπό μου, τὸ γλυκὸ καὶ ἱλαρὸ καὶ παρηγορητικὸ φῶς
των, καὶ τράβηξα ὕστερα τὸ στόμα μου ἀπὸ τὸ στόμα σου, καὶ
γεῖρα τὸ κεφάλι μου σὸν ὁμοεικόμοιο ὅμο σου, μ' ἕνα πρῶτο
καὶ μουγκρητὸ ἀναστεναγμό, ποῦ τὸν αἰσθάνθηκα ὅλη ἡ ἐκείνη
νύχτα τὴ νύχτα ἐκείνη. Κι' ἔγειρες καὶ σὺ τὸ μαρτυρικὸ καὶ
παναγνικὸ κεφάλι σου ἐπάνω σὸ δικό μου ὅμο, καὶ μ' ἐπῆλθε
κι' ἀστραφέν ἀνάμεσά μας ἡ κόκκινη φλόγα τοῦ πάθους μας. Καὶ
ὕστερα σηκώσαμε τὰ κεφάλια μας καὶ καθρεφτί-
σθηκε ἡ ψυχὴ σου στὰ μάτια μου κι' ἡ δική μου
στὰ μάτια σου, καὶ σὲ εἶδα τότε ὡραία λαμπρα-
διασμένη ἀπὸ ἐλπίδα, ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀπὸ πί-
στη, καὶ μὲ εἶδες ἀναστημένον κι' ὀλυμπιόν
ἀπέναντί σου. Τὸ χεῖμά σου τῆς μορφῆς σου τὸν
εἶχε διώξει πλεόν ἡ ἀνοίξη τῆς ἐλπίδας, ποῦ
πῆρες ἀπὸ μένα.

Θυμᾶσαι πὼς γονάτισα τότε καὶ σ' ἀγάλλισα... Θυμᾶσαι ποῦ
σὲ πῆγα σὸν ἐρειπωμένο Ναὸ τοῦ Δία μ' ἀκολουθαγὲς μαγεμένη
καὶ λαγνευμένη πάλιν ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ζωῆς—καὶ σ' ἔστη
ὁρατικόμορφη καὶ παρηγορημένη ἀπάνω σὸ θανατικό μου ἐκείνο φε-
ρόλιμα τοῦ φεγγαριού, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δντρο τῆς Ἀρσολῆς καὶ
τῆς σικερῆς κολώνες τοῦ Ναοῦ κι' ἀπὸ τὸ ποθεῖνο μαγετήριμα τῆς
θάλασσας κι' ἀπὸ τὴν κυανόγειον γοαμὴν τοῦ Ὑμντοῦ κι' ἀπὸ τὴν
ὀπτασίαν τῶν μακρυνῶν ἀπέναντι βουνῶν κι' ἀπὸ τὶς ἀμφοτέρω
σκιὰς τῶν νησιῶν, ἀποκάτω ἀπὸ τοὺς θεοὺς κόσμου τῶν ἀστροῦ
ποῦ σὰ νὰ χαμῆλωναν νὰ σὲ ἰδοῦν καὶ νὰ σοῦ δώσουν φιλῶν
νῦν, καὶ μέσα σὸν κυανόχρυσον διάστημα;

ΤΕΛΟΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΠΑΡΕ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὁ Ριχάρδος Χέκ, παρισπῶνς ἀρι-
στοκράτης ποὺ ἐπενοῦσε ἕνα μῆνα τοῦ θέρους σὲ
κάποιο προγονικὸ κτῆμα τοῦ στήν ἐπαρχία, εἶχε
τριγυρῶναι τὰ δάση, μὲ τὸ τουφέκι του καὶ τὸ σκυ-
λί του καὶ εἶχε σκοτώσει τρεῖς λαγούς καὶ ἕνα γα-
σιανό. Ὅταν τὸ βρόδον ἐγγύρισε σὸν σπῆτι του, ἔα-
πλόθηκε σὲ μὴ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ ἐβυθίστηκε σὲ γε-
ρασσοῦς. Θυμήθηκε τὴ νεαρή του γυναῖκα καὶ τὸ ἀγοράκι
τοῦ ποὺ πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν τὸ ἐβλεπε νὰ παίρνῃ μὲ τὴν ἀγγιλίδα
δοσκάλα τοῦ στήν εὐρύχωρη τραπεζορία τοῦ μεγάρου τῶν
τῆς λεωφόρου Κλαμπέρ σὸ Παρίσι...

Ἐγὼ ὁ ἄνεμος σὺρλιαζε. Ὁ Ριχάρδος Χέκ ἐσκυψε καὶ ἔ-
βλεπε ἕνα ζῦλο σὴν φωτιά ὕστερα πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ βυθίστηκε
σὸν διάβασμα.

Ἐξῶνα μὴ τρομερὴ κραυγὴ ἐσκίσε τὰ σκότη, ἔξω. Ὁ Ρι-
χάρδος ἀνασπῶθηκε σὴν πολυθρόνα καὶ τὸ σκυλί του ποῦ
ἦταν λαμπρὸ στὰ πόδια του, ὅρμησε σὴν πόρτα καὶ ἀρχισε
νὰ τὴν χῆν μὲ τὰ νύχια του γρυλλίζοντας.

Μὰ τί νὰ συμβαίνει τάχα; ἐβυθίστηκε περιέργως καὶ λίγο
ἀνῆλκος ὁ Ριχάρδος καὶ φοβῶντας βιαστικὰ τὴν πύρρα του
καὶ τὸ καπέλλο του ἐβγῆκε ἔξω. Τὸ πᾶρκο τοῦ μεγάρου ἦταν
βυθισμένο σὲ πυκνὸ σκοτάδι καὶ τὰ δέντρα ἐσάλευαν ματωμένως
μέσα σὴν καταιγίδα. Μέσα σὸν σὺρλιασμό τοῦ ἀνέμου ὁ Ριχάρ-
δος ἐκλάκουσε τὴν τραγικὴν κραυγὴ. Τὸ σκυλί χύθηκε σὸν σκό-
το καὶ ὁ Χέκ τρέχοντας σφειδὸν τὸ ἀκολουθοῦσε. Λίγο πῶς
συνάντησε τὴν νεὰ οἰκονόμο του, τὴν χήρα Σέν, ἡ ὁποία τοῦπε
τρομαγμένη:

— Ακούσας, κύριε;
— Ναι, γι' αὐτὸ βῆκα.

— Θέε μου! Τί νὰ συμβαίνει;
Τὸ παιδί μου ἀκόμη δὲν ἔχει γυρί-
σει!

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ ἀκούστηκε μέ-
σα σὸν τρομερὸ ἄνεμο ποὺ ἔσπαζε
τὰ καλάδια.

— Εἶνε γυναικεῖα φωνή, εἶπε ὁ
Ριχάρδος.

Ὁ αὐτὸ μὲ καθυποχάζει... Μὲ
καταλαβαίνετε, κύριε... Εἶμαι μπερδε-
μένος τὸ παιδί μου.

Ἐξῶνα τὸ κουνδοῖν τῆς εἰσόδου
χρῆσιμος δυνάμις.

Ὁ Ριχάρδος ἔτρεξε σὴν πόρτα
τοῦ κτήπου.

— Τί πάτε νὰ κάνετε, κύριε; φώ-
ταξεν ἡ γυνὴ.

— Διὰ βολὴ νὰ ἰδῶ ποὺς χτυπάει!
Ἄν εἶνε ὁ γιός σας;

Ἡ γυνὴ οἰκονόμος πεῖδ θαρραλέα
τάχα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ χερζίσῃ
ἀπὸ μέσα τῆς κάποια κακὸ προαί-
σθημα γὰ τὸ γιὸς τῆς, τὸ ὀμαλὸ
καὶ ὀρατὸ παλληκάρι ποῦ ἦταν δα-
σσοφύλακας σὸ κτῆμα τοῦ Ριχάρδου,
ἐπῆρσε ἑμπεδὸς ἀπ' τὸν κύριό τῆς
καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ
κουνδοῖν ζαναχτόπος καὶ ὕστερα
πάλιν ἡ φωνὴ κραυγὴ ἐσκίσε τὸν ἀέρα ποὺ σὺρλιαζε. Μόλις
ἀνέβη τὴν πόρτα ὁ Ριχάρδος ἐδέχθη σὴν ἀγκαλιά τοῦ ἑνα ἀν-
θρώπου σῶμα τὸ ὁποῖον φιδύρισε λαχανιασμένα:

— Βοήθεια!... Σῶστε με!...

Ἡ Λουίζα ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ κατόπιν βοήθησε τὸν κύ-
ριό τῆς νὰ μεταφέρουν τὴν ἔγνη. Τὴν ἀνεγνώριον ἀμέσως σὸ
φῶς ποτῆρες ἀπ' τὴν εἰδοσὸ τοῦ πύργου.

Ἦταν ἡ βαρὼν ντὲ Γκράνζ, ἀμερικανίς, γυναῖκα τοῦ ἰδιο-
κτήτου τοῦ γειτονικοῦ κτήματος. Μόλις συνῆλθε ἐξήτησε πληρο-
φωρίαν γὰ τὸ μέρος ὅπου εἰρήσκειο καὶ κατόπιν μὲ παραλήρη-
μα τρέμου, ῥώπωσε μὴπως τὸν εἶχε ἀκολουθήσει Ἐκεῖνος.

— Πούς, κυρία; ῥώπωσε ὁ Ριχάρδος.

— Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ σὸν Ριχάρδο, ἡ βαρὼν, χήτισε ἕνα
πομπὴ κρῶ γέφ. Ἐγέλαγε νεύρικά καὶ ἀφῶν τὸ ἦπε, εἶπε:

— Λίγο ἔλειπε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν φόβο μου! Μ' ἐσώσατε,
κύριε.

Μὲ πρόσωπο ὅπου ἦταν χημένος ὁ τρόμος, ἀνατρίχασε ὅλη.

Ὑστερα, καταβάλλουσα προσπάθειαν, ῥώπωσε:

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ σῶν, κ. Χέκ;

— Ἐκείνη τὴν πόρτα; ἡ κ. βαρὼν μπερδεῖ νὰ εἶνε ἡ οὐχὴ.
Ἐπομένως ν' ἀπαντήσῃ ἡ Λουίζα Σέν.

Ἡ βαρὼν μόλις ἐκείνη τὴν στιγμή εἶδε ὅτι ἀντελήφθη
τὴν γυνή.

Μὰ τί σὰς συνέβη λοιπὸν, κυρία βαρὼν, ῥώπωσε ἡ μπερδε-
μένη.

Τότε ἡ Ἀμερικανὴ ἐγενεψε τοῦ Ριχάρδου καὶ τοῦ εἶπε οἱ-
κατά:

— Σὲ σὰς μόνον μπορῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ μόνον σὲ
σὰς κύριε!
— Λουίζα, εἶπε σὴν γυνὴ οἰκονόμο τοῦ ὁ Ριχάρ-
δος Χέκ, δὲν ὅ' ἀνοίξῃς σὲ κανέναν, ὅποιος κι' ἂν
εἶνε, ἀκούς;
— Ναι, κύριε, ἀλλὰ σὸν γιὸς μου;
— Ἐκτός ἀπὸ τὸν γιὸς σου, σὲ κανέναν ἄλλον.
— Κύριε... φοβῶμαι μὴν ἔπαθε τίποτα ὁ Γιάννης μου. Ἐγὼ
ἕνα κακὸ προαῖσθημα.

Ὅταν ἐβῆσαν σὸν φωτεινὸν σαλόνι ἡ βαρὼν ἔπρεσε σὲ μὴ
πολυθρόνα μπρὸς σὸν τζάκι. Ὁ Ριχάρδος τῆς πρόσφερε ἕνα πο-
τήρι σαμπάνια τὴν ὁποῖαν ἤπιε μονομιάς.

Καὶ τότε εἶπε καλλιτέρας, κυρία; τὴν ῥώπωσε ἀφῶ
ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρᾳ ἐκτίταξε μὲ θαυμασμό τὸ παρῆγον πρόσωπό
τῆς, ποὺ εἶχε καὶ τὸ ἀτίταστο καὶ κακὸ, καὶ τὸ τέλειο σῶμα
τῆς, οἱ ἀπαλὲς καμπύλες τοῦ ὁποῖου διεγρόφοντο κάτω ἀπὸ τὸ
λεπτὸ μεταξωτὸ τῆς φόρεμα.

— Ναί... λιγάκι, εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε.

Ἀνῆλκος καὶ σφειδὸν φοβημένος ὁ Ριχάρδος, αἰσθανόμενος
ὅτι κάποιο ὄραμα εἶχε συμβεῖ σὸν γειτονικὸ πύργο τὸ θυελλώ-
δες ἐκείνο βρόδον, ῥώπωσε:

— Ἦπτε μου λοιπὸν τὶ σὰς συνέβη;

— Κύριε Χέκ, ὁ ἀνδρας μου ἐσκότωσε πρὸ ὀλίγου μὲ μὴ πι-
στολιά τὸν γιὸς τῆς γυναικὸς οἰκονόμου σας.

— Τὸν Γιάννη;

— Ναί...
— Μὰ γιατί;

Ἡ βαρὼν χαμῆλωσε τὸ μέτωπό
τῆς. Τὰ χεῖρα τῆς ἐκέπασαν τὸ πρό-
σωπό τῆς. Μὰ αἰφνης ὁ τρόμος, ἡ
ντροπὴ, ἡ τῆς ἰσως, ἐξέσπασεν σὲ
δάκρυα καὶ λυγμούς.

— Σὰς ὀρκίζομαι, εἶπε, πὼς γὰρ
δὲν ἐγενε ἀπόψε ὁ μόνος ὑπεύθυ-
νος εἶνε ὁ ἀνδρας μου. Ἡ γυναῖκα
τῶν παρὼν! Γιατὶ μὴ πετόσε καθε
ἐπὸς κατὰ πρόσωπον τὴν ἡθροιστικὴν
αὐτὴν ἔκφραση ὁ σὺζυγός μου; Ναί,
ἐσὺ χαζὰ στὰ μπρὸ, εἶνε ἀλήθεια,
ἵμουν σφειδὸν μὴ γυναῖκα τοῦ δρό-
μου. Ναί, ἀλλὰ ὅλες οἱ ἄλλες μ'
ἐξήλευαν γὰ τὶς ἐπιτυχίες μου. Ἰδ-
βροῖκα διασκεδαστικὰ νὰ καταστρέφω
περισσότες ὀδύνηδες διαφάνειαν νεα-
ρῶν παλῶν οἱ ὁποῖοι ἐντυπάζοντο
ὅτι μποροῦσαν νὰ μὲ κῶνουν γὰ τὸς
ἀγαπήσω! Ὅταν μὲ γνῶρισε ὁ βα-
ρὼνος Γκράνζ μ' ἀγάπησε τρελλὰ
καὶ μὲ πρόσφερε νὰ γίνω γυναῖκα
του. Τοῦ εἶπα ὅτι προτίμοσα νὰ
πάρω τὸν πῶς πῶς γέφ τοῦ κα-
ποῦ παρὰ ἕνα γέφ πῶς πῶς.

Τὸν συγχωροῦσα, ἀλλὰ γὰ νὰ κάνω
νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τὸς ἐκεί-
νης ποῦ δὲν μὲ χῶνεναν καὶ ποῦ δὲν
εἶς χῶνεναν κι' ἐγὼ ἀκόμη περὶ σὰς
πάλιν ἡ φωνὴ κραυγὴ ἐσκίσε τὸν ἀέρα ποὺ σὺρλιαζε. Μόλις
ἀνέβη τὴν πόρτα ὁ Ριχάρδος ἐδέχθη σὴν ἀγκαλιά τοῦ ἑνα ἀν-
θρώπου σῶμα τὸ ὁποῖον φιδύρισε λαχανιασμένα:

— Βοήθεια!... Σῶστε με!...

Ἡ Λουίζα ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ κατόπιν βοήθησε τὸν κύ-
ριό τῆς ν

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΔΑΟΥΛΑ

(Άληθινή ιστορία)

ΙΑ μακρά νύχτα χειμωνιάτικη, μου διηγήθηκαν στη Γουμένισσα την παρακάτω ιστορία:

— Ένα πρωί, επί Τουρκοκρατίας στη Θεσσαλονίκη, όταν έβραζε ο αγών των Έλληνοβουλγαρικών σωμάτων, παρουσιάστηκε στο γραφείο του τότε Προξένου της Ελλάδος, έ-
κει, Κορομηλά, ένας Ισχνός, κίτρινος, δυστυ-
χημένος, κακοντυμένος, πεινασμένος και έ-
λεινός, μόλις στεκόμενος στα πόδια του, αν-
θρώπος και του είπε:

— Είμαι ο Δαούλας. Έκαμα ένα μεγάλο κακούργημα στην Αθήνα κι' έφυγα! Είμαι φθισικός και θα πεθάνω! Τό έγκλημα τό έκαμα, γιατί είχα λόγους μεγάλους να τό κάμω! Πρίν πεθάνω όμως, θέλω γιά να εξαγνίσω και τό κακούργημά μου, να προσφέρω τίς τελευταίες μου ημέρες στην πατρίδα! Χρησιμοποιήστε με, κύριε Πρόξενη, όπως θέλετε, στείλτε με στο πειό επικίνδυνο σημείο! Α-
ναδέστε μου την πειό ακατόρθωτη αποστολή. Έμπιστευθήτε σε μένα, Πρόξενη!...

Τό έγκλημα του Δαούλα, είχε συνταράξει όλην την αθηναϊκή, τότε κοινωνία.

Άγαποσε παράφορα ένα κορίτσι. Τόν άγαπούσε και αυτή τρελλά. Την ζήτησε εις γάμον, τόν την άνήθηκαν γιατί ήταν φθισι-
κός και την βίασαν να πάρη έναν άλλον. Την νύκτα των γάμων ο Δαούλας μανιακός από τόν πόνο και την άπελπισίαν του, συνέ-
λαβε την μεγάλην εκδίκησί του. Παρήγγειλε σ' ένα Αθηναϊκό ζαχαροπλαστείο μιά τούρτα, την πα-
ραγγέμισε δηλητήριο, και με μιά ψεύτικη κάρτα, έ-
νός οικογενειακού της νύφης φίλου, πού έλειπε, άπ' τας Αθήνας την έστειλε, γαμήλιο δώρο, τών εύτυχημένων νεονύμφων. Έτσι νύφη και γαμ-
βρός, αντί νύχτας γάμου, έκοιμήθησαν την άπε-
ραντη νύχτα τού θανάτου. Έπίσης φαρμακωθή-
κανε και πέθαναν, και οι γονείς της νύφης και πολλοί από τούς συμπεθερούς!...

Κάθε άλλος γνήσιος Έλληνας, άν τά άκουγε αυ-
τά, έντός τού Προξενείου, θα συνέλαμβανε τόν Δα-
ούλα και θα τόν έστελνε δεμένο στην Ελλάδα να ικανοποιηθούν οι νόμοι και να γεμισουν μικρόβια οι φυλακές!...

Ο Κορομηλάς όμως ήταν εξαιρετικός Έλληνας και σκέφθηκε να τόν χρησιμοποιήσει. Είπαμε πώς έβραζε ο Έλληνοβουλγαρικός αγών τότε στη Μακε-
δονία, και ή περιπέτεια της Γουμένισσας έφηνε από τά χέρια μας. Μετά τό μαρτύριο και τόν ά-
γριο σκοτωμό, τού έπιλοχία Πίτσουλα, πού είχε πεί, δόθηκαν, ως δάσκαλος εκεί, οι Έλληνες έμαρτυ-
ρήσαν. Οργιάζε εκεί πέρα ο Βουλγαρός Άπο-
στολός. Έφάνηκαν εκεί και σώματα Έλληνικά, αλλά περιωρίστηκαν σ' άντεκδικήσεις. Τούτο έκαμε τούς προκρίτους Έλληνας της πόλεως να συνθηκο-
λογήσουν με τούς Βουλγάρους. Ώρισαν ημέρες, κατά τίς όποιες οι Βουλγαροί κομματοζήτες θα ήσαν άνενοχλήτως δεκτοί στη Γουμέ-
νισσα και ημέρες πού θα έμπαιναν στην πόλι οι Έλληνες άντάρτες! Βασίλευν όμως εκεί ο Άποστολός.

Έτσι ήταν τά πράγματα όταν μιά μέρα, πού ο Άποστολός ήταν

να μισή άκόμη περισσότερον τόν άνδρα μου... Κι' έγω γιά να τόν παρηγορήσω, τού έβαζα στο άδύνατό του μυαλό τού την ιδέα να γίνει άντρας μου όταν έμενα χήρα...

— Είχε δεχθεί να σκοτώσιν τόν άνδρα σας;

— Ναί. Απλάδι τό είχε αποφασίσει μόνος του.

— Κι' άπόψε, άπόψε τί συνέβη;

— Μετά τό γεύμα... γιά να ειρωνευθώ τόν σύζυγό μου τού είπα ότι ο Γιάννης θα έρχόταν... Καί μ' έπισπεψε... Ήλθε σιγά στο δωμάτιό μου άνοιξε, την πόρτα κι' έπροβόλησε! Ο Γιάν-
νης έπροβόλησε επίσης από την κάμαρα. Ήταν ένας διπλός τρομερός πυροβολισμός. Σκοτώθηκαν κι' οι δύο!...

— Και οι δύο πέθαναν, τί είπαν;

— Όλοι οι άνθρωποι έλειπαν. Τους είχε στείλει ο βαρβάρος με τό αυτοκίνητο στην πόλι, σε κάποιο ιπποδρόμιο...

Μόνη τότε άνάμεσα σε δύο νεκρούς, κατελήφθη από τρο-
μερό φόβο... Έφυγα σάν τρελλή, και ήρθα εδώ. Δεν μπορείτε παρά να τό πείτε αυτό στην άνάγκη...

— Ένας μάγκες πρέπει να λέγη όλη την αλήθεια, κυρία...

Θά πείτε λοιπόν όλα όσα σας είπα; Κι' ότι κλείσθηκαν μαζί σας σ' αυτό τό σαλόνι; Κι' ότι ήπια μαζί σας σαμπάνια, και αυτό άκόμη, και αυτό;

Και με μιά άδύνατη κίνησι ή διαβολική γυναίκα βρέθηκε στην άγκαλιά τού Ριχάρδου Χέκ...
(Μετάφρασις)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ
«ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ»
Άληθινή κατάπληξις

μέ τά παλληκάρια του, σ' ένα καφενείο της Γου-
μενίσσης και μεγαληγορούσε, άνοιξε ή πόρτα και μπήκεν ένας άνθρωπος, σάν ίσκιος, άρρω-
στος άνθρωπος, πού κανένας δεν τόν πρόσεξε. Έκάθησε σε μιά γωνία, ήπια ένα τσάι και έ-
πειτα πήδησε ξαφνικά πρós τού Άπο-
στολός, τού κατέφερε δύο γερούς μπάντους στο πρόσωπο και έπειτα τραβώντας τό πιστόλι του τ' άκούμπησε στο μέρος της καρδιάς τού άρ-
χιμομπατζί.

— Μην κουνήσης, τού είπε, γιατί σ' έφαγα!

Οι Βούλγαροι κομματοζήτες σηκώθηκαν και έπραξαν τά όπλα τους.

— Ένας άν με γγίξιν, χάθηκες!

Ο Άποστολός τούς είπε να μην κινήθουν.

— Τι θέλεις; ρώτησε έπειτα τόν άγνωστο πού δεν ήταν ο Δαούλας.

— Να μην ξαναπατήσετε 'δώ πέρα! Σου δίνω τό λόγο μου, πώς

τόρα δεν θα σε χαλάσω... Να διατάξεις όμως τά παλληκάρια σου, να φύγουν από την πόλι. Έμπρός, μάς, όσο να πώ τρία νύχτα φύγει. Ένα... Δύο...

Ο Άποστολός διέταξε και οι κομματοζήτες έφυγαν.

Μόλις τά παλληκάρια άνεβήκαν κατά τό βουνό της Κόιτης, ο άσθενής εκείνος άνθρωπος τραβήξε τό πιστόλι από την καρδιά τού άρχιμομπατζί.

— Τράβα τώρα και σύ, τού είπε, και άν ξαναπατήσης δώ, δεν θα γλυτώσης από μένα!...

Από τότε κομματοζήτες δεν φάνηκεν στη Γουμέ-
νισσα και οι Βουλγαροί τρομοκρατήθηκαν.

Σε λίγες μέρες έβγαλε μιά έγκύκλιό πού έ-
λεγε στους Βουλγάρους:

— «Γιά κάθε Γιάννη, πού θα σκοτώνετε, θα σκοτώνω τρεις Βάνηδες, γιά κάθε Δημήτρη, θα σκοτώνω πέντε Τούσηδες, γιά κάθε Χρήστο δώ 'Ιρ-
σκοι δεν μου φθάνουν, γιά κάθε Κωνσταντίνο έρ-
Τράϊκοι και ούτω καθ'έξής. Ο άρχηγός όλων έδώ Δαούλας».

Έτσι βασίλευε ή ειρήνη στη Γουμένισσα και οι Έλληνες άρχισαν να πέρνουν άμνησιν.

Μά οι Βουλγαροί δεν ήσυχάζαν.

Κομματοζήτες δεν τολμούσαν πειά να φέρονται, αλλά έκαναν ειρηνικές επιδείξεις σοβαρές. Πλησίαζε στο μεταξύ ή γιορτή τού Μεθόδιου και Κυρίλλου.

Οι Βούλγαροι άποφασισαν να την γιορτάσουν με πομπή, πηγαίνοντας έν σώματι στην δαζόλγια.

Ο Δαούλας τούς παρήγγειλε, να μην λειτουργή-
σουν εκείνη την ημέρα, γιατί θα... διαταραχθή.

Έκείνοι άποφασισαν να τόν παρακολούσουν. Τότε κι αυτός συλλαμβάνει ένα μεγάλο σχέδιο, πού δεν τό

είπε σε κανένα, παρά μόνον σε έναν από τούς προ-
κρίτους τού χωριού. Έλληνα δοκιμασμένον και καλόν.

Έμάζευσαν λοιπόν κίμπασια παλληκάρια του, με πολλές χειροβομ-
βίδες τό καθένα και τά έκρυψαν, νύχτα, στη γύρη της έκκλησιας

σπίτια πού ήσαν Έλληνικά. Δεν τούς είπε τί θα κάναν, αλλά τούς συνέστησε να κάμουν ό,τι θα έκανε και αυτός, όταν τούς σφί-
ριζε ένα σφύριγμα συνθηματικό, πού είχαν.

Σκοπός του ήταν να ξεπαστρέψη όλους τούς Βουγάρους, όταν θα πήγαιναν έν σώματι στον ναό!...

Σημέρωσε ή ημέρα, ούτε καμπάνες όμως χτύπησαν στην εκκλη-
σία, ούτε ψυχή φάνηκε στο δρόμο. Ο Δαούλας έκατάλαβε. Ο προ-
κρίτος, φοβούμενος τά επακόλουθα, τού πρόδωσε τό σχέδιό του. Διέλυσε τά παλληκάρια του τότε και κατέβηκε στην πλατεία. Νά

ο πρόκριτος ο Έλληνας, πού έρχόταν γιά να τόν χαιρετήσει.

Ο Δαούλας δεν τού μίλησε, τόν πλησίασε μόνον, τού κατέφερε

δύο ήχηρους φούσκους στο πρόσωπο και σιγά-σιγά, έτραβήκεν όσα

από την πόλι, βαδίζοντας άργά και μεγαλόπρεπα, σάν κυμαίνοντες βασιλείς. Από την ημέρα αυτή δεν έφάνηκε πειά στη Γουμένισσα

ούτε κανείς τόν είδε πειά ούτε άκουσε γιά αυτόν κανέναν!

Ένα μυστήριο μένει τό τέλος του άκόμα εκεί πάνω!...

Και κάθε ένας περιμένει, άκόμα, τώρα από κάπου να τόν δώ!

Αυτή την ιστορία μου διηγήθηκαν ένα βράδυ τού χειμώ-
νου στην Γουμένισσα, ένώ έζω έβρεχε και

τό νερό κυλούσε, με ένα ήχο άπαλό, σάν ψυχή πού πονεμένη έκλαιγε, μέσα στην έρημία και στο σκοτάδι!...

© Μακεδονικός

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ JEAN DE KERLECQ

Τό βράδυ έπερτε στο δάσος τού Αϊτόν. Όρθιος μπρός στην πόρτα τού πανδοχείου του, ο Πέτρος Ροστέρι εξέταζε τό δρόμο. Απεί την εποχή οι ταξιδιώτες είχαν σπάνιοι. Ο Πέτρος Ρο-
στέρι μπήκε πάλι στο σπίτι.

Από καιρό τώρα ο Πέτρος Ροστέρι όνειρευόταν να έκπα-
ραστεί στην Αμερική, κι' έφαινε παράδειγμα τόν άδερφό του τόν Αντών. πού είχε φύγει πρδ δεκάξη χρονών κι' είχε κάνει, καθώς έλεγαν, μιά άρκετά καλή περιουσία στο Μεξικό. Η γυναίκα του πάλι ή Σέππα δέ μπορούσε ούτε να τό συλλογιότσει καν αυτό.

— Επέλυνος, άν είνε αλήθεια ότι ο Αντώνης έκανε έκπα-
ραυθρία, τότε γιατί δέ σου στέλνει και σένα, τούλεγε.

Η νύχτα είχε άπλωθεί έξω άπότομα. Μιά άστραπή ξέσκιε τόν ουρανό. Η Σέππα στανροκοπήθηκε με φόβο.

— Η μόρα είνε σίγουρη, παρατήρησε ο ξενόδοχος.

Γιά να δώση κουράγιο στον έαυτό της ή Σέππα άναψε τή λάμπα κ' έριξε έζωλα στη φωτιά. Ο κρότος ένός κεραυνού την κλήλωσε δόλοισιν στον τοίχο.

Η μόρα είχε άρχισει, με είναν άκόμη μακρινή.

Έκείνη τή στιγμή ένα ξερό χτύπημα άκοιτοχκε στην πόρτα.

— Ποιός είνε; ρώτησε ή Σέππα.

— Ένας ταξιδιώτης άποπλανημένος πού ζητεί φιλοξενία.

Ο Πέτρος Ροστέρι τράβηξε τό σιρόφι και είπε στον ξένο.

— Έμπας.

Ο άγνωστος πέρασε τό κατώφλι. Είθε τή φωτιά και πλησίασε άμέσως βιάζοντας την κοκκύδα τού μανδύ του. Είταν ένας άντρας άρμος με τετράγωνο πρόσωπο. Μιά καλοδεγεμένη γε-
υδά κατέβαινε ως τό στήθος του.

— Είστε ξένος; τόν ρώτησε ή Σέππα δίνοντάς του μιά κα-
ρέκλα.

— Έξνος... χωρίς να είμαι.

Πρέπει χωρίς άλλο κάποια άνάγκη να

σας κάνει να ρησινδυνεύετε με τέτοιον και-
ρό στο μοναστήρι τού βουνού;

— Εβέβαια...

Είταν φανερό πώς ο ξένος δεν είταν διατε-
θεμένος να ικανοποιήσει την περιέργεια των ξενόδοχων.

Είχε τραβήξει σιγά σιγά μέσα στο ζάκι και με τά μτία μισόκλειτα φαινό-
ταν ν' άπολαμβάνει τή γλυκύτητα αυτής της δάσους μέσα σι μπόρα.

Ο Πέτρος τόν κοιτούσε μ' ένα βλέμμα ανά-
μικο από έκκληση και δυοπιστία. Η Σέππα

τοχε ψιθυρίσει σ' αυτό:

Σιγουρέψου τουλάχιστον άν έχει να πληρώσει.

Όσο σιγά κι' άν μίλησε ή μέγαιρα, ο ξένος άρπαζε τά λόγια της. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια κ' είπε:

— Φαντάζομαι ότι μ' αυτά μπορεί να πλη-
ρώσει κανείς καλύτερα από βασιλιά τό φαί του.

Ο Πέτρος Ροστέρι ύποκλήθηκε ως τό πά-
τωμα:

— Τι θέλετε να σας ετοιμάσουμε; ρώτησε.

— Ό,τι όποτε, είπε ο ξένος. Πρδ πάντων θέλω να κοιμηθώ.

— Άκούς, είπε ο Ροστέρι σιγά γυναίκα του, ο κύριος ταξι-
διώτης δέ κοιμηθεί εδώ.

Έκείνη άναψε ένα κερί κι' άνέβηκε μιά ξεχαρβαλωμένη σκάλα. Ο Πέτρος κάθισε όχι μακριά από τόν ξένο και δικαιο-
λογότανε:

— Εξέρετε, έλεγε, δεν είνε πολύ άνετα εδώ... τό σπίτι είνε παλιό... κ' έπειτα λίγος κόσμος μάς έρχεται... Όσοσο, τό κρεβάτι είνε καλό...

Αυτό μόνον μ' ενδιαφέρει, δήντησε ο ξένος.

Ότε μιά λέξη παραπάνω δέ μπόρεσε ν' άποσπεί απ' αυτό τό διαβόλητο άρρωπο.

Κάθε τόσο όμως τού έρχιγχε κ' ένα βλέμμα έρευννητικό και

άπλοστο ζέοντας πώς ή τσέπη του έκλειναν ένα σημαντικό ποσό.

Σιγά σιγά ή ιδέα να πάρει αυτό τό ποσό από τόν νόμιμο κύριό του, άρχισε να ζεσταίνεται στο μυαλό τού Ροστέρι.

Α' τόσα χρόνια τώρα ζούσε τρισάβλια άπάνω σ' αυτά τά βουνά.

— Κύριε... σας περιμένουν πουθενά; ρώτησε τόν ξένο.

— Έμένα... όχι...

— Έχετε βέβαια οικογένεια;...

— Ε... δεν ξέρω καλά... θα δώμε, είπε.

Κι' ένα παράδοξο χαμόγελο άφισε να φανεί στα χείλη του.

Στό τραπέζι έδειξε περισσότερον διάθεση, διηγήθηκε μάλιστα μερικά ανέκδοτα, άκουσε τίς γλυκαίες τού Ροστέρι και τίς γυ-
ναίκες του κι' έπειτα ζήτησε ένα κερί.

Η Σέππα προσηύχθηκε σιγά σιγά, τού άνοιξε την πόρτα και τού έδειξε τό δωμάτιό του.

— Καλή νύχτα κυρία, είπε ξερά ο ξένος.

Όταν ή Σέππα ξαναγύρισε σιγά σιγά είδε τόν Πέτρο πού με τά μτία τερόστια άνοιγμένα την έκείταζε. Ο Ένας είχε κατα-
λάβει τόν άλλο. Δεν είπαν ούτε μιά λέξη. Ο Πέτρος είχε κα-
θήσει σιγά σιγά πού καθόταν πρδ όλίγον ο ταξιδιώτης. Η Σέππα, σιγά σιγά, κοντά σιγά σιγά, άποκράσταν.

Έμειναν έτσι κίμπασο χωρίς να μιλήσουν. έπειτα πρώτη ή Σέππα διάκοψε τή σιωπή.

— Κοιμάται, είπε.

— Είσαι βέβαια;

— Άκου πώς ροχαλίζει...

Ο Πέτρος άνοιξε τότε τό σιρόφι τού τραπέζιου, έβγαλε

ένα μαχαίρι και δοκίμασε την κόψη του στο δάκτυλό του.

— Μιά μαχαίρα στην καρδιά... είπε, θ' άφήσω έπειτα τό μαχαίρι σιγά σιγά και θα τού χρώσω μιά πετσέτα σιγά σιγά και θα έμπο-
δίσω την αιμορραγία... έπειτα θα μεταφέρουμε τόν άνθρώπο μας ως τό ξεροπήγαδο... Θα τόν σκεπάσουμε με χάρμα και με πέτρες

κι' έτσι ούτε ο διάβολος δέ θα μπόρεσει να τόν βρή.

Η Σέππα άναψε μιά μικρή λάμπα τού πετρελαίου, κατέβα-
σε τό φωτίλι και τραβήξαν γιά τή σκάλα.

Τό πρόσωπο της Σέππας είχε πάρει μιά έκφραση διαβολική.

Ο Πέτρος, χλωμός με τά μτία πεταγμένα, κρατούσε ως τόσο τό μαχαίρι του με σταθερό χέρι.

Δεν είχαν παρά να σπρώξουν την πόρτα. Ο άντρας μπήκε

πρώτος, περπατώντας σιγά σιγά, με τό μαχαίρι στο δόντι. Η

γυναίκα τόν άκολουθούσε, προσηυθάντας ν' σκεπάσει τό άδύ-
νατο φως της λάμπας με τό χέρι της.

Τό πάτωμα — συνένοχό τους — δεν έριξε

ούτε μιά φορά. Ο Πέτρος, άνορθώθηκε και

όγκωσε τό χέρι...

Έκείνη τή στιγμή ο ξένος πέταξε με όρμη

τά σκεπάσματα του και πέτασε τό πιστόλι

τον μπρός σιγά σιγά τού Πέτρον πού έτοιμα-
ζόταν να τόν χτυπήσει.

— Ψηλά τά χέρια! σούρλιαζε.

Παγωμένος από τόν τρόμο ο Ροστέρι ύπα-
κουσε.

Και σύ, παλπογυναίκα, σήκωσε τό φυ-
τίλι της λάμπας γιά να μπορούμε ν' άκούμε.

Η Σέππα, πελιδνή, ύπαικουσε κι' αυτή.

Ο άγνωστος γέλασε περιφρονητικά:

— Ε, λοιπόν, θέλατε να με δολοφονήσε-
τε;... Οι έρωτήσεις σας, οι τρώποι σας μου τό

είπαν από πρίν αυτό. Βλέπω ότι δεν είσαστε

ξεοκοιτισμένοι σ' αυτή την τέχνη... Εμπρός,

μπορείς να κατεβώσης τά χέρια σου τώρα, κύ-
ριε ξενόδοχε! σ' άκούω μόνο λίγο μακριά...

— Εκεί... στον τοίχο... καλά.

Σάπασε μιά στιγμή, άνάπνευσε δυνατά κι' έπειτα είπε:

— Ποιός είμαι, τώρα θα σας τό πώ... Πέ-
τρο, καίτα με καλά! Δέ μ' άναγνώριζεις;...

— Είπ' τά γενέα μου... κ' έπειτα... είνε τόσο

καρτός πού δεν έχωμε δαθεί... Δεν είσονται

καν άντρας όταν με συνόδεψες ένα βράδι ως

τό λιμάνι γιά να πάρω τό βαπόρι... θυμάσαι, τώρα;

— Αντώνη!

Ναί, έγώ είμαι. Δέ φανταζόμουν πού να βρω σιγά σιγά

αυτού τού άδελφού ένα δολοφόνο... ένα ληστή...

— Άκου, Αντώνη... να σου εξηγηθώ...

— Τιποτέ... Είπ' ότι θά γινόταν εδώ, άν έχοντας έμπιστοσύνη,

άποκοιμούμουν.

Κάθισε σιγά σιγά τού κρεβατιού και στέναζε:

— Νάχεται κανείς από τόσο μακριά γιά να βλέπει αυτά...

— Αντώνη... μιά στιγμή τρέλλας... Αν είστε...

— Στην ηλικία σου, με την τιμιότητα, με τή θέληση και με

τό θάρρος δεν πρέπει κανείς να βρίζεται σιγά σιγά τό δικό σου.

Είχα άσχημες πληροφορίες γιά λόγον σου. Δεν έχεις ψυχή τί-
μιου ανθρώπου, άληθινού Κορσικανού... Όσοσο, θέλησα να

βρω μόνον μου. Βεβαίως, «Οτι κι' άν κανείς τώρα δέ

θα μπόρεσει να με πιασάσεις, Άθλιε, ούτε τό καθίκον της

φιλοξενίας δεν σέβαστηκε! Τιποτά δεν είνε ξερό γιά σένα!

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀπεβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μὀρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελοῦμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομψούς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς ὁποῖοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῆς ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶνε εὐθην ἴση.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμευ Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαριθμοὺς ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἓνα τρυφερόν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Ρωσσοικῆς ζωῆς. Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τὴν τιμὴν μετὰ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστουργηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΟΡΑΚ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῆς Μονμάρτρης ἀπαιτητῶν στὸ Παρίσι, μετὰ τοὺς ἐρωτὰς τῶν, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχειαν τοὺς, ζωγραφίζεται ἐν τῇς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗ-ΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς μεγάλης Τέχνης. Ἐνα τρομερόν, ἀφάνταστον ταξίδι εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ιδέαν τοῦ. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

6) Ἡ «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνωστοῦ ἐρωτος ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς τὸ πλεόν μικροαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκὴ ἀπειλὴν τοῦ περιεργότερου τύπου φιλαργύρου πατρὸς. Ἐσωτ. δρχ. 18, ἐξωτ. δρχ. 30.

7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸν Νότιον Πόλον, τοῦ ὁποῖου προβάλλει τὸ τρομερόν καὶ ἀδυσώπητον αἶνιγμα περιτοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. Ἐσωτ. δρχ. 18, ἐξωτ. δρχ. 30.

8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιευθὲν πρό τινος εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἐσημείωσε πρωτοφανῆ θρίαμβον. Κάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιτεύει. Ἐρωτήσατε ἓνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποῖονδὴποτε, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ σχετικῶς.

(Σελίδες πλεόν τῶν 450) Ἐσωτ. δρχ. 25, ἐξωτ. δρχ. 40.
καὶ 9) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ 640 σελίδων. Ἐσωτ. δρχ. 40, ἐξωτ. δρχ. 60.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ Β' ΤΟΜΟΣ τοῦ «Μπουκέτου» χρυσόδετος. Ἐσωτ. δρχ. 175, ἐξωτ. δρχ. 300. Ἰσχυρὰ Ἀγγλία.

